

รวมพระธรรมเทศนา ๓

รายการ “เวลาธรรมกาย”

ประจำวันศุกร์ที่ ๑ มกราคม - วันพฤหัสบดีที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๒

โดย

พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ธรรมขโย)

เจ้าอาวาสวัดธรรมกาย ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

สารบัญ

คนดีที่โลกต้องการ

(ศักราชที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒) ----- ๔

เป้าหมายสูงสุดของชีวิต

(จันทร์ที่ ๒ มกราคม ๒๕๔๒) ----- ๑๑

ไม่มีอะไรสายเกินไป

(ศักราชที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒) ----- ๑๘

บัณฑิตที่แท้จริง

(ศักราชที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒) ----- ๒๕

เศรษฐกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน

(พฤหัสบดีที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒) ----- ๓๒

กระแสแห่งเมตตาจิต

(ศักราชที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๒) ----- ๓๙

เชื่อมั่นในพระรัตนตรัย

(จันทร์ที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๒) ----- ๔๕

กาลเวลาพิสูจน์ความดี

(อังคารที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๒) ----- ๕๒

ทางสู่สวรรค์

(พุธที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๒) ----- ๕๙

การเจริญเมตตาจิต

(พฤหัสบดีที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๒) ----- ๖๖

คนดีที่โลกต้องการ

(วันศุกร์ที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ขอความสุขความ
เจริญ จงมีแก่ท่านสาธุชนผู้มีความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยทุกท่าน

การเจริญสมาธิภาวนาเป็นวิธีที่ดีที่สุด ที่จะนำใจเราให้เข้าถึงความสุข
ที่แท้จริง และเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในซึ่งเป็นสรณะอันเกษม วันเวลาที่มี
อยู่มีความสำคัญยิ่งต่อชีวิต เราจึงควรใช้เวลาของชีวิตให้มีคุณค่าสูงสุด ด้วย
การเจริญภาวนาทุกๆ วัน หมั่นชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส
เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับพระรัตนตรัยและบุญกุศลอันยิ่งใหญ่ เพื่อให้
ชีวิตของเราประสบแต่ความสุข ความสำเร็จ และความเจริญรุ่งเรืองตลอดไป

(นำนั่งสมาธิ)

มนุษย์ทุกคนต่างปรารถนาจะเป็นคนดี และอยากอยู่ใกล้คนดี พ่อแม่
อยากให้ลูกเป็นคนดี ครูอาจารย์อยากมีลูกศิษย์ดีๆ หัวหน้าอยากได้ลูกน้องดีๆ
ลูกน้องก็อยากได้หัวหน้าที่ดีๆ

ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ประชาชนก็อยากจะได้คนดีเข้ามาบริหาร
ประเทศ พยายามเรียกร้อง แสวงหาคนดีที่ตัวเองคิดว่าเหมาะสม เช่น ต้องมี
ภูมิปัญญา มีปฏิภาณไหวพริบดี มีความซื่อสัตย์ สุจริต เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม
โดยหวังว่าบุคคลนั้นๆ จะเป็นคนดีในอุดมคติ ที่สามารถนำพาประเทศชาติ
ให้พ้นภาวะวิกฤติไปได้ ต่างก็ปรารถนากันอย่างนี้

คำว่า “คนดี” เป็นสิ่งที่ใครๆ ประารถนาจะได้กันทั้งนั้น พระลัมมา ลัมพุทเจ้าทรงให้หลักเอาไว้ว่า

“ผู้ที่มีความกตัญญูจึงจะเป็นคนดี” หรือ

“ผู้ถึงพร้อมด้วยศีล สมาธิ ปัญญา จึงจะเป็นคนดี” หรือ

“ผู้ที่ประกอบด้วยปัญญา ความบริสุทธิ์ ความกรุณา จึงจะเป็นคนดี”

บางครั้งกล่าวว่า “สภาใด ถ้าไม่มีผู้มีธรรม หรือผู้ประพฤติธรรม ที่ นั้นไม่เรียกว่าสภา”

นั่นหมายความว่าต้องมีคนดี มีศีลมีธรรมเข้าไปประชุมร่วมกัน เพื่อ ปรึกษาหารือ ทำประโยชน์สุขให้เกิดขึ้นแก่มวลมนุษยชาติ อย่างนี้จึงจะเรียกว่าสภา แต่ถ้าหากว่าไม่มีคนดี มีศีลมีธรรม จะเข้าไปอยู่ที่ไหนก็ตาม ที่นั้นไม่ เรียกว่าสภา

การที่เราจะดูว่าใครเป็นคนดี มีศีลธรรม ต้องดูกันนานๆ ดังนั้น จึง เป็นการยากที่เราจะเลือกคนดีที่สมบูรณ์ เข้าสภา โดยอาศัยเวลาเพียงช่วงสั้นๆ บางครั้งเป็นการเสี่ยงเหมือนกัน แต่ว่าเมื่อเราจะเสี่ยง ก็ต้องเสี่ยงอย่างมีหลัก โดยยึดเอาบุญของเราเป็นหลัก

ถ้าเราเป็นผู้มีบุญ ลังสมบุญเอาไว้มาก ถ้าทุกๆ คนในประเทศชาติได้ ลังสมบุญเอาไว้ กระแสแห่งบุญนั้นแหละจะดลบันดาลให้เราพบปะแต่คนดี พบคนดีที่แท้จริง แต่ก็ดีแบบทางโลกนะ จะให้บริสุทธิ์เหมือนสังข์ขัด คือบริสุทธิ์ บริบูรณ์ มีเงาใสกระจ่างอย่างนั้นคงยาก แต่วามีดีมาก ไม่ดำน้อย สิ่งเหล่านี้ ขึ้นอยู่กับกำลังบุญของเราทุกคน

ในการเลือกคนดี มีอีกวิธีหนึ่งที่ไม่ต้องเสี่ยง คือ เข้าไปพบคนดีที่มีความดีเป็นขั้นๆ คนดีมีถึง ๑๘ ขั้นเข้าไปอยู่ในกลางกายเรา ตั้งแต่คนดีในระดับกายมนุษย์ละเอียด คนดีระดับกายทิพย์ คนดีระดับกายรูปพรหม คนดีระดับกายอรูปพรหม คนดีระดับกายธรรมโคตรภู คนดีระดับกายธรรมพระ

โสดาบัน คนดีระดับกายธรรมพระสกทาคามี คนดีระดับกายธรรมพระอนาคามี และคนดีระดับกายธรรมพระอรหัต

นี่คือคนดีที่มีความดีเป็นขั้นๆ เข้าไป คบคนดีอย่างนี้ไม่เสี่ยง เพราะเป็นคนดีที่พัฒนาความดีขึ้นไปตามลำดับ ละสังโยชนเครื่องผูก ขจัดโลภะ โทสะ โมหะ กิเลส ๓ ตระกูลนี้ให้บรรเทาเบาบางไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงคนดีที่ แท้จริงคือ กายธรรมพระอรหัต นี่คือคนดีที่แท้จริง เป็นเป้าหมายชีวิตของพวกเราทุกๆ คน

การที่จะเข้าไปถึงกายธรรมอรหัต ซึ่งเป็นสุดยอดแห่งคนดีนั้น จะต้องเอาใจหยุดไปที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการไปสู่อายตนิพพาน ทำใจให้หยุด นิ่งให้ถูกส่วน หยุดพอดีๆ อย่าให้ตึงเกินไป แล้วก็อย่าให้หย่อนเกินไป

ตึงเกินไปเป็นยังไง เมื่อเราเอาใจของเรามาตรึงอยู่ที่ตรงฐานที่ ๗ นี้ ถ้าเราตั้งใจมากเกินไป จะเกิดอาการเกร็ง หรือตึงบริเวณศีรษะ ตึงทั้งเนื้อทั้งตัวเลย อย่างนี้เรียกว่า ตึงเกินไป

หย่อนเกินไปเป็นอย่างไร หย่อนเกินไป คือเอาใจไปคิดเรื่องอื่น ปล่องใจให้เลื่อนลอยไปในเรื่องคน สัตว์ สิ่ง ของ หรือเหตุการณ์ต่างๆ อย่างนี้เรียกว่า หย่อนเกินไป

พอดีเป็นอย่างไร เมื่อเอาใจของเรามาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แล้ว เรามีความรู้สึกที่เรามีความพึงพอใจที่จะเอาใจมาหยุด มาตรึง มานึก มาคิดอยู่ที่ตรงนี้ แม้ว่ายังไม่เห็นอะไรก็ตาม ใจไม่ซัดส่าย มีความพึงพอใจกับอารมณ์ชนิดนี้ จะอยู่ไปนานแค่ไหนก็ตาม เราก็พอใจ รักษาอารมณ์ที่หยุดนิ่งเฉยๆ อย่างนี้ให้ต่อเนื่องไปเรื่อยๆ หยุด นิ่ง เฉยๆ อย่างสบายๆ

อารมณ์ตอนนี้เป็นกลางๆ คือจะว่าสุขก็ยังไม่สุข จะว่าเป็นความทุกข์ก็ยังไม่ทุกข์ มันอยู่ระดับเฉยๆ เป็น กลางๆ รักษาอารมณ์นี้ไปเรื่อยๆ ใจจะค่อยๆ ละเอียดไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงจุดๆ หนึ่ง ใจหยุดนิ่งอย่างแท้จริง

จะเกิดความรู้สึกโล่ง โปร่ง เบา แล้วก็สบาย รู้สึกตัวเรากลงๆ โปร่งๆ โล่งๆ เบาสบาย ใจจะขยาย ความรู้สึกของเราก็จะขยายออกไป

เราจะมีความรู้สึกว่าบรรยากาศ สิ่งแวดล้อมรอบตัวเราขยายตามไปหมดเลย แล้วก็เคลื่อนเข้าไปสู่ภายใน จะพบจุดสว่างเล็กๆ เล็กเท่ากับปลายเข็ม หรือเหมือนดวงดาวในอากาศ หรือโตใหญ่นั่น ขนาดดวงจันทร์ในคืนวันเพ็ญ หรือขนาดดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน นั่นแหละจุดเริ่มต้นที่เราจะเข้าไปถึงคนที่มีความดีอันสูงสุด จุดเริ่มต้นนี้เรียกว่าปฐมมรรค คือหนทางเบื้องต้น หรือดวงธรรมเบื้องต้น ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เป็นดวงใสๆ ปรากฏเกิดขึ้นเองเมื่อใจหยุดนิ่งได้ถูกส่วน

เมื่อเราหยุดนิ่งต่อไป หยุดในหยุดไปเรื่อยๆ ไม่ช้า ดวงธรรมนี้ก็จะขยายส่วนกว้างออกไป จะพบดวงธรรมดวงถัดไปเรียกว่า**ดวงศีล** ช้อนอยู่ภายใน ดวงที่ ๓ เรียกว่า**ดวงสมาธิ** ดวงที่ ๔ เรียกว่า**ดวงปัญญา** ดวงที่ ๕ เรียกว่า**ดวงวิมุตติ** ดวงที่ ๖ เรียกว่า**ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ** ช้อนๆ กันอยู่ภายใน

พอสุดดวงวิมุตติญาณทัสสนะ จะเข้าถึง**กายมโนรูปละเอียด** นี่เป็นคนที่ดีกว่ากายมโนรูปหยาบ รูปร่างเหมือนตัวเราที่เป็นเจ้าของนี้แหละ แต่น่าดูกว่า สวยงามกว่า

เมื่อเอาใจของเราหยุดไปในกลางนั้นต่อไปอีก ถูกส่วนเข้า กายมโนรูปละเอียดขยายส่วนกว้างออก ก็จะเข้าถึงดวงธรรมอีกชุดหนึ่งช้อนอยู่ภายใน ดวงธรรมเหล่านี้จะ เป็นเครื่องกลั่นกาย วาจา ใจ ของเราให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ เมื่อบริสุทธิ์ถึงที่สุดจะเข้าถึง**กายทิพย์** สวยงามกว่ากายมโนรูปละเอียด โตใหญ่กว่า สวยงามหนักยิ่งขึ้น มีเครื่องประดับพร้อมทีเดียว สวยงามมาก นี่เป็นคนที่ในระดับลึกเข้าไปอีก

ให้เอาใจหยุดเข้าไปในกลางกายทิพย์ เมื่อเราหยุด เฉยๆ ถูกส่วนเข้า กายทิพย์จะขยายกว้างออกไปเอง จะเข้าถึงดวงธรรมอีกชุดหนึ่ง ๖ ดวงเหมือนกัน ช้อนอยู่ภายใน

หลวงพ่อบอกว่า **“เข้าถึง”** แสดงว่าดวงธรรมนี้มีอยู่แล้ว ไม่ใช่เราไปทำให้มีขึ้น เป็นเครื่องกลั่นใจให้บริสุทธิ์ เมื่อใจบริสุทธิ์ถึงที่สุดของดวงวิมุตติญาณทัสสนะ จะเข้าถึงกายรูปพรหม ที่สวยงามกว่า บริสุทธิ์กว่าเดิม

หยุดในกลางกายรูปพรหม พอถูกล้วน กายรูปพรหมขยายกว้างออกไป เข้าถึงดวงธรรมอีกชุดหนึ่ง ๖ ดวง จะเข้าถึงกายรูปพรหม เมื่อเข้าถึงกายรูปพรหม กาย วาจา ใจ จะสะอาด บริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไปอีก กายรูปพรหมนี้แหละเป็นคนดีที่สูงกว่ากายรูปพรหมเข้าไปอีก มีความบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น กายสวยงามหนักขึ้นไป ใหญ่โตขึ้น

เมื่อเอาใจหยุดเข้าไปในกลางกายรูปพรหม ถูกล้วนเข้ากายรูปพรหมขยายส่วนกว้างออกไป จะเข้าถึงดวงธรรมอีกชุดหนึ่ง พอบริสุทธิ์ถึงที่สุดจะเข้าถึงกายธรรมโคตรภู หลุดพ้นจากภาวะความเป็นปุถุชน อยู่กึ่งกลางเขตแดนของพระอริยเจ้า คือพ้นจากภาวะปุถุชน แต่ยังไม่เป็นพระอริยเจ้า เข้าไปชนเขตแดนของพระอริยเจ้า

กายธรรมนี้หน้าตักหย่อนกว่า ๕ วา นิดหน่อย สวยงามมาก ประกอบไปด้วยลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ งามไม่มีที่ติ ลักษณะคล้ายกับพระพุทธปฏิมากรแก้วใส เกตุดอกบัวตูม นั่งขัดสมาธิ นี่เป็นคนดีที่มีความบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไปอีก

เมื่อใจเราหยุดเข้าไปในกลางกายธรรมโคตรภู ถูกล้วนเข้า กายธรรมนี้ขยายส่วนกว้างออกไปอีก จะเข้าถึงกายธรรมพระโสดาบัน หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา แต่รูปร่างก็เหมือนกับกายธรรมโคตรภู ต่างแต่ใสกว่า สว่างกว่า บริสุทธิ์กว่า เพราะใสกว่า สว่างกว่า จึงบริสุทธิ์กว่ากายธรรมโคตรภู นี่ก็เป็นคนดีถัดขึ้นไปอีก เข้าไปเป็นชั้นๆ ถึงกายธรรมพระสกทาคามี กายธรรมพระอนาคามี จนกระทั่งถึง กายธรรมพระอรหัต

กายธรรมเหล่านี้เป็นคนดี ที่มีความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นไปตามลำดับ ใส

บริสุทธิ์ เกิดดอกบัวตูมเหมือนกัน เป็นพิมพ์เดียวกันหมด ต่างกันแต่ขนาด และความใสบริสุทธิ์ ถ้าหากว่าบริสุทธิ์มากก็ใสมาก บริสุทธิ์น้อยก็ใสน้อย แต่รูปร่างเป็นกายธรรมเหมือนกันหมด ตั้งแต่กายธรรมโคตรภู พระโสดา พระสกทาคา พระอนาคา พระอรหัต ใสบริสุทธิ์ งามไม่มีที่ติ

เป้าหมายของเรา คือกายธรรมอรหัต ซึ่งเป็นที่ สุดของเป้าหมายในการเกิดมาเป็นมนุษย์ เมื่อถึงกายธรรมอรหัตแล้วนั้นแหละ เราจึงจะรู้จักว่า คนดีที่โลกต้องการที่ แท้จริงนั้นเป็นอย่างไร จะรู้ได้ต้องทำใจหยุด หยุดนิ่ง ในกลางกายเราเท่านั้น

คนดีที่มีความดีเป็นชั้นๆ เข้าไปภายใน จึงจะเป็นคนดีที่น่าไว้วางใจ

คบแล้วปลอดภัยที่สุด คือคนดีที่อยู่ภายในกลางกายของเรานี้แหละ เราจะเลือกคบคนดีในระดับไหนก็เลือกเอา ตั้งแต่กายมนุษย์ละเอียดจนกระทั่งถึง กายธรรม

ในขณะนี้วัดพระธรรมกายกำลังทำงานเพื่อส่วนรวม คืองานสร้าง คนดีให้เป็นคนดีที่โลกต้องการ โดยอาศัยมหาธรรมกายเจดีย์ เป็นศูนย์รวมใจ ในการสร้างคนดีทั่วโลก เพื่อชาวโลกทั้งหลาย เพื่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย เรา กำลังจะทำให้คนทั้งโลกเป็นคนดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวโลกล้วนปรารถนา คือ ให้มวล มนุษยชาติอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข แม้ไม่ใช่พี่น้องร่วมท้องกันมา แต่ก็มี ความรู้สึกประหนึ่งเป็นญาติแท้ๆ มีความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มีความรัก ปรารถนาดีที่จะให้ทุกคนเข้าถึงสันติสุขภายใน คือ พระธรรมกาย

อย่ามองว่าเรากำลังสร้างวัดพุทธหรือสร้างเจดีย์ แต่ให้มองลึกยิ่งไปกว่า นั้นว่าสิ่งนี้ต่อไปจะสร้างคนดีที่โลกต้องการให้เกิดขึ้นมากมายทีเดียว เป็น ศาสนสถานทีปลูกฝังคุณธรรม อบรมศีลธรรม ฝึกฝนการเจริญสมาธิภาวนา สร้างสรรค์กิจกรรมให้เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ ทำให้โลกเปลี่ยนแปลง ไปในทางที่ดีขึ้น เป็นโลกแห่งสันติสุขที่แท้จริง เพราะฉะนั้นมาช่วยกันสร้าง คนดีเถิดนะ

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออาราธนาบุญ บารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ
 สิทธิ เจริญवाद ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้า
 และพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัด
 ปากน้ำ ภาซีเจริญ (สด จนทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย จงมารวมอยู่ที่ศูนย์
 กลางกายฐานที่ ๗ ให้เป็นดวงบุญที่สว่างโพล่ง ประดุจดวงอาทิตย์ยามเที่ยง
 วัน ให้ดวงบุญนี้มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพดึงดูด มหาสมบัติทั้งหลายมาใช้
 สร้างบารมีอย่างไม่รู้จักหมดจักสิ้น ให้ประสบความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจ
 การงาน

ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว ครอบครัวธรรมกาย
 เดินทางไกลก็ให้ปลอดภัย ให้บุญรักษา ให้มีวาจาคักดิ์สิทธิ์ เป็นที่น่าเชื่อถือ
 เชื่อฟังของทุกคน ให้เป็นนักสร้างบารมีที่ดี ดุจพระบรมโพธิสัตว์ ให้สุขภาพ
 พละนาถัยสมบูรณ์แข็งแรง อย่าได้เจ็บป่วยไข้ ให้มีดวงตาเห็นธรรม รู้แจ้ง
 แสงตลอดในวิชชาธรรมกาย จงทุกท่านเทอญ

เป้าหมายสูงสุดของชีวิต

(วันจันทร์ที่ ๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย เราจะได้เจริญสมาธิภาวนา เพื่อกลับกาย วาจา ใจของเรา ให้สะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะรองรับพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย

เวลานี้เป็นช่วงเวลาที่มึนค่าอย่างยิ่ง เพราะเป็นเวลาที่เราจะได้ประพฤติธรรมตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันเป็นลัทธิธรรมที่นำมาซึ่งความสุข หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งมวล ทุกวันนี้มนุษย์ส่วนใหญ่ไม่รู้ว่าเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต

เมื่อไม่ได้ฟังธรรมของพระพุทธองค์ ชีวิตจึงต้องเวียนวนอยู่ในกระแสแห่งความทุกข์ เหมือนถูกตรึงด้วยเครื่องพันธนาการ แต่เมื่อได้ฟังพระลัทธิธรรม ก็จะเข้าใจความเป็นจริงของชีวิต และรู้ว่าอะไรคือเป้าหมายสูงสุดของการเกิดมาเป็นมนุษย์ จะได้ไม่เสียเวลาเพื่อบ่มุ่หน้าไปสู่เป้าหมายที่แท้จริงนั้น

(นำนั่งสมาธิ)

พระพุทธองค์ตรัสไว้ใน อุภยัตถสูตร ว่า

ทิฏฐะ ธมฺเม จ โย อตฺถะ โย จตฺถะ สมปรายโก
อตฺถาภิสมยา ธีโร ปณฺทิตฺติ ปวฺจจติ.

ผู้มีปัญญาเป็นเครื่องทรงจำ เรากล่าวว่าเป็นบัณฑิต เพราะยึดไว้ได้
ซึ่งประโยชน์ทั้งสอง คือประโยชน์ในปัจจุบัน และประโยชน์ในสัมปรายภพ

บัณฑิต คือผู้มีใจผ่องใสเป็นปกติ และดำเนินชีวิตอยู่ด้วยปัญญา เป็นผู้ฉลาดในอุบายแห่งความเลื่อมและความเจริญ มีความทรงจำดี เนื่องจากมีใจใส ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้จึงบริสุทธิ์ เมื่อจิตบริสุทธิ์ ดวงจำก็บริสุทธิ์ จึงมีความทรงจำแม่นยำไม่ผิดพลาด

เมื่อทรงจำได้มาก ถึงเวลาจะใช้งานย่อมสามารถนำออกมาใช้งานได้ คล่องแคล่ว มีปัญญาแตกฉาน รอบรู้ในทุกๆ ด้าน รู้ว่าอะไรดีอะไรชั่ว อะไรถูกอะไรผิด อะไรเป็นบุญ อะไรเป็นบาป มีวินัยจรรยาที่ถูกต้องร้องรอยตามความเป็นจริง มองเห็นประโยชน์ทั้งในปัจจุบันและอนาคตอย่างแจ่มแจ้ง

นักปราชญ์ราชบัณฑิตในสมัยก่อน เช่น พระบรมโพธิสัตว์ท่านสอนตนเองได้ว่า อะไรเป็นสาระหรือไม่เป็นสาระ จึงรู้จักวิธีการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องว่า ต้องสร้างบารมีไปจนกว่าบารมีจะเต็มเปี่ยม ได้บรรลุเป้าหมายสูงสุดของชีวิต คือพระนิพพาน

ตราบใดที่ยังไม่หลุดพ้นจากอาสวะกิเลส ไม่ได้บรรลุกายธรรมอรหัต เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรมอรหัต ก็ยังประมาทไม่ได้ อย่างน้อยจะต้องยึดเอาประโยชน์ในปัจจุบันและประโยชน์ในอนาคตไว้ก่อน

ประโยชน์ในปัจจุบันเรียกว่า **ทฤษฎัมมิกัตถประโยชน์** คือ ถึงพร้อมด้วยความหมั่น ตั้งแต่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน นำวิชาความรู้นั้นมาประกอบอาชีพสุจริต ขยันขันแข็งทำงาน ไม่เกียจคร้าน ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง

เมื่อได้ทรัพย์มาแล้วก็รู้จักเก็บรักษา **ถึงพร้อมด้วยการรักษา** ไม่ใช่จ่ายสุรุ่ยสุร่าย แต่ใช้ทรัพย์ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อตนเองและส่วนรวม

การที่จะให้ชีวิตสมบูรณ์ได้นั้น ต้องมีต้นแบบ **ต้องรู้จักคบคนดี** มีนักปราชญ์ราชบัณฑิตเป็นกัลยาณมิตร เพื่อที่จะดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง พบกับชีวิตอันประเสริฐ ชีวิตจะได้ดำเนินอยู่บนหนทางสายกลาง

คือ **เลี้ยงชีวิตได้เหมาะสม** มีความเป็นอยู่อย่างพอดี

ถ้าปฏิบัติให้ถึงพร้อมอย่างนี้ได้ จะเกิดความเจริญรุ่งเรืองในปัจจุบัน โบราณท่านเรียกกรรมหมวดนี้ว่า **หัวใจเศรษฐี** ใครที่ปฏิบัติตามแล้ว จะได้เป็นเศรษฐีในปัจจุบันทีเดียว

เมื่อทำประโยชน์ในปัจจุบันให้เกิดขึ้นแล้ว ต้องมองไกลถึงประโยชน์ในอนาคตอีก ที่เรียกว่า **สัมปรายิกัตถประโยชน์** คือประโยชน์ในภายหน้าที่จะทำให้เราเดินทางไปสู่สัมปรายภพได้อย่างปลอดภัย หลังจากละโลกไปแล้ว ต้อง ไปสู่ชีวิตใหม่ที่สดใสกว่าเดิม

นั่นคือต้องเป็นผู้ **“ถึงพร้อมด้วยความศรัทธา”** คือมีความเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า ในใจเห็นพระธรรมกายใสแจ่ม ทั้งเลื่อมทั้งใสสว่าง เห็นตลอดเวลา เลื่อมใสในพระธรรม เห็นธรรมรัตนใสแจ่มในกลางพุทธรัตน เลื่อมใสในพระสงฆ์ เห็นสังฆรัตน คือ ธรรมกายที่ละเอียดกว่า ช้อนอยู่ในกลางธรรมรัตน

ความเลื่อมใสจะนำไปสู่ความบริสุทธิ์ภายใน และความบริสุทธิ์นี้จะ
เป็นบ่อเกิดแห่งคุณความดีทั้งหลาย จะทำให้เราเป็นผู้ “ถึงพร้อมด้วยศีล”
เมื่อกาย วาจา ใจของเราบริสุทธิ์ จะส่งผลให้ใจมีแต่ความคิดที่ดีๆ

คิดจะเสียสละ คิดจะเป็นผู้ให้ เราก็จะ **“ถึงพร้อมด้วยจาคะ”** สละความตระหนี่ออกจากใจ โดยเฉพาะสละอารมณ์ที่ไม่ดีออกไป ให้เหลือไว้แต่อารมณ์ที่ดี อารมณ์สบาย อารมณ์เยือกเย็น มีใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส มีแต่ความปรารถนาดีต่อผู้อื่น

ประการสุดท้ายคือ **“ถึงพร้อมด้วยปัญญา”** รู้จักบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์ หรือมิใช่ประโยชน์ เป็นปัญญาทางธรรม ที่จะช่วยชี้หนทางสว่างในชีวิต ช่วยให้พ้นจากทุกข์ ไม่พลัดตกไปสู่อบายภูมิ

ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาพระลัทธิธรรม คำสั่งสอน ให้รู้จักประโยชน์ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า เพื่อชีวิตเราจะได้ปลอดภัยทั้งในโลกนี้และโลกหน้า โดยเฉพาะปัญญาที่เกิดจากการเจริญสมาธิภาวนา เรียกว่า **ภาวนามยปัญญา** เป็นปัญญาที่จะนำไปสู่ความหลุดพ้น

ท่านได้กล่าวเอาไว้ว่า **“แสงสว่างใดจะเสมอด้วยแสงสว่างแห่งปัญญา นั้นไม่มี”** จะเข้าถึงความสว่างได้นั้น ใจต้องหยุด ถ้าใจหยุดเดี่ยวสว่างเอง เราจะเข้าถึงแสงสว่างภายใน เข้าถึงกายภายใน และเข้าถึงพระธรรมกายเป็นลำดับ

ในอดีตท่านปฏิบัติตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากันอย่างนี้ จึงได้เรียกว่าบัณฑิต เพราะได้ทำประโยชน์ทั้งในภพนี้และภพหน้า

ส่วนประโยชน์ที่สูงยิ่งไปกว่านั้น เรียกว่า **ปรมาตถประโยชน์** คือประโยชน์อันสูงสุด นั่นคือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง

ในโลกนี้มีวิธีการเดียวเท่านั้น ที่จะทำให้เราเข้าไปถึงความรู้แจ้ง คือ ต้องทำใจหยุดอย่างเดียว หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านถึงย่ำว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** ถ้าหยุดนิ่งได้สนิท เราก็จะไปถึงเป้าหมายอันสูงสุด คือได้บรมคุณมรรคผลนิพพาน การฝึกใจหยุดนิ่งจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก ก่อให้เกิดประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่ตัวเราเอง และมวลมนุษยชาติ

เพราะฉะนั้น เราต้องทำทั้งประโยชน์ในปัจจุบัน ประโยชน์ในอนาคต และประโยชน์อันสูงสุดให้ได้ ต้องมีพระนิพพานเป็นแก่นสาร มีที่สุดแห่งธรรมเป็นเป้าหมาย ถึงจะได้ชื่อว่าเป็นยอดนักสร้างบารมีที่แท้จริง

ในสมัยพุทธกาล มีอุบาสกท่านหนึ่ง เกิดมาพร้อมกับสมบัติมากมาย เป็นคนมีสติปัญญาเฉียบแหลม เรียนจบไตรเพท เมื่อได้มีโอกาสเข้ามาศึกษาความรู้ทางพระพุทธศาสนา ได้ถามพระภิกษุรูปหนึ่งว่า

“ทำอย่างไรจึงจะใช้ชีวิต อย่างมีคุณค่า และทำอย่างไรถึงจะได้บุญมาก?”

พระท่านตอบว่า **“ให้มันทำทานอย่างสม่ำเสมอ”**

อุบาสกกลับไปบ้าน ก็ตั้งใจทำบุญตักบาตรทุกวัน ช่วยเหลือ เจือจุนคนยากคนจนมิได้ขาด แต่ก็ยังไม่อิ่มใจ จึงได้ย้อนกลับไปถามพระอีกว่า **“ทำ**

ทานแล้วควรทำอะไรอีก”

พระท่านตอบว่า “ให้ตั้งใจรักษาศีล”

เขาก็ตั้งใจ รักษาศีล ๕ และศีล ๘ อย่างเต็มที่ จนมีความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ขึ้นมา ต่อมาจึงอยากจะทำสมาธิภาวนาเหมือนกับพระท่านบ้าง

สุดท้ายเห็นว่าชีวิตฆราวาสเป็นชีวิตที่คับแคบมาก ไปด้วยธุลี โอกาสที่จะทำตนให้บริสุทธิ์ประดุจสังข์ขัดนั้นทำได้ยาก โอกาสในการทำภาวนาก็ไม่ค่อยมี ท่านจึงตัดสินใจขอบวชเป็นพระภิกษุ เมื่อบวชแล้วก็ตั้งใจแสวงหาหนทางดับทุกข์ ตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัยเป็นอย่างดี และทำภาวนาอย่างเอาจริงเอาจัง ประราภาความเพียรอย่างไม่ลดละ เพียงไม่กี่วันก็สามารถทำใจหยุดนิ่ง เข้าถึงกายธรรมอรหัต เป็นพระอรหันต์ในที่สุด

พระพุทธองค์ทรงทราบ จึงได้ตรัสอนุโมทนาสาธุการในท่ามกลางพุทธบริษัท และทรงสอนให้เอาเป็นแบบอย่างในการสร้างความคิด คือให้สั่งสมความคิดไปเรื่อยๆ ดีเพิ่มขึ้นๆ จนกระทั่งความดีถึงที่สุด

เห็นไหมจะว่า **สุดยอดของการแสวงหา คือการได้เข้าถึงความสุขภายใน เข้าถึงกายธรรมอรหัตซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิต**

ดังนั้น วันนี้เราจะต้องศึกษาให้เข้าใจว่า **อะไรคือแก่นแท้ของชีวิต อะไรคือเรื่องหลัก อะไรคือเรื่องรอง**

เมื่อเราทราบอย่างนี้ เราจะได้เป็นคนที่ไม่หลงโลก ไม่มัวเพลิดเพลินอยู่สามารถใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ เพราะเราทราบแล้วว่า **ธรรมกาย คือ เป้าหมายของชีวิต** เกิดมาต้องเข้าถึงธรรมกายให้ได้

การที่จะเข้าถึงได้ใจต้องหยุด คือเอาใจมาหยุดนิ่งตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เมื่อหยุดถูกส่วนก็จะเห็นเป็นดวงใสสะอาดบริสุทธิ์ ปรางภูเกิดขึ้นมาที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ เรียกว่า **ดวงปฐมมรรค** ซึ่งแปลว่าหนทางเบื้องต้นที่จะเข้าถึงธรรมกาย และธรรมกายจะเกิดขึ้นที่เดียวเท่านั้น คือที่ฐานที่

๗ ซึ่งกายธรรมนี้แหละเป็นกายแห่งการตรัสรู้ธรรมของทุกๆ คน

เมื่อถึงธรรมกาย ก็จะเกิดธรรมจักขุและญาณทัสสนะ การเห็นด้วยธรรมกายเป็นการเห็นที่แตกต่างไปจากการเห็นได้ด้วยตามนุษย์ หรือตาทิพย์ เพราะว่าเห็นได้รอบตัวในเวลาเดียวกัน ทั้งซ้าย ขวา หน้า หลัง บน ล่าง ตรงกลาง ระหว่างหัวต่อในเวลาเดียวกัน นั้นเรียกว่าเห็นรอบตัว เห็นรอบทิศ และก็ยังรู้ได้ด้วยญาณทัสสนะของธรรมกาย รู้ทั่วถึง รู้พร้อม รู้ยิ่ง รู้แจ้ง เห็นแจ้งแทงตลอดหมดในภพสาม โลกกันตร์ และ นิพพาน

ธรรมกายนี้มีหลายระดับ ตั้งแต่ธรรมกายโคตรภู ธรรมกายพระโสดาบัน ธรรมกายพระสกทาคามี ธรรมกายพระอนาคามี และธรรมกายพระอรหันต์ เป้าหมายสูงสุด คือต้องเข้าไปให้ถึงกายธรรมอรหันต์ที่ละเอียดที่สุด บริสุทธิที่สุด หลุดพ้นจากการบังคับบัญชาของกิเลสอาสวะ ถ้าถึงกายธรรมอรหันต์ก็ได้ชื่อว่า บรรลุเป้าหมายสูงสุดของการเกิดมาเป็นมนุษย์ในชาตินี้

ถ้าจับหลักอันนี้ได้แล้ว เราจะรู้ว่าธรรมกายนี้แหละ เป็นเป้าหมายที่แท้จริงของมวลมนุษยชาติ เป็นที่พึงที่ระลึกอันสูงสุด ที่เรียกว่าเป็นสรณะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงซึ่ง อยู่ภายในตัวของเรา คือธรรมกาย หรือพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ สามอย่างนี้เท่านั้นที่เป็นสรณะอันประเสริฐ ควรที่เราจะระลึกนึกถึงอยู่ตลอดเวลา

เพราะฉะนั้น ให้หมั่นฝึกใจให้หยุด ให้นิ่ง ให้เข้าถึง ธรรมกายให้ได้ อย่าเอาภารกิจ การงานมาเป็นข้ออ้าง ทำให้เราทอดธุระในการปฏิบัติธรรม เพราะเวลาในโลกนี้มีอยู่ อย่างจำกัด จงใช้เวลาทุกวินาทีให้เกิดประโยชน์สูงสุด ด้วยการประพฤติปฏิบัติธรรม ทำใจให้หยุดนิ่งกัน

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการ ขอรื้อรื้อนาบารมีธรรมแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ในอายตน์นิพพาน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

จงมาประมวลรวมกันเข้าที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ ของทุกๆ ท่าน ให้เป็นดวงบุญที่สว่างไสวยิ่ง กว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้ มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ ดึงดูดมหาสมบัติทั้งหลาย มาใช้สร้างบารมีอย่าง ไม่รู้จักหมดจักสิ้น ให้ทุกคนเป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ ให้มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสาร บริวารสมบัติ

ให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง มีอายุยืนยาวได้สร้าง บารมีไปนานๆ จะประกอบธุรกิจการงานอันใด ให้ประสบความสำเร็จเป็นอัศจรรย์ ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว ครอบครัวธรรมกาย ให้เข้าถึงเป้าหมายอันสูงสุดของชีวิต ให้เข้าถึงพระธรรมกายโดยง่ายโดยเร็วพลัน จงทุกท่านเทอญ

ไม่มีอะไรสายเกินไป

(วันอังคารที่ ๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ถึงเวลาธรรมกาย ซึ่งเป็นช่วงเวลาอันทรงคุณค่า ที่เราจะได้เจริญสมาธิภาวนา เพื่อกลั่นกาย วาจา ใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

การปฏิบัติธรรม คือ การฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังขารัตนะ ทั้งสามอย่างนี้เป็นสรณะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงของชาวพุทธทั้งหลาย ดังนั้นเราทุกคนจึงต้องตั้งใจปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงจุดนี้ให้ได้ จึงจะได้ชื่อว่าเป็นชาวพุทธที่แท้จริงตามพุทธประสงค์

(นำนั่งสมาธิ)

เมื่อเราอยากจะเข้าให้ถึงรัตนะทั้ง ๓ เราจะต้องเอาใจของเรามาหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้ ใจที่คิดแวบไปแวบมา คิดไปในเรื่องราวต่างๆ ทั้งหมด นำมาหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงฐานที่ ๓ พอถูกส่วนเข้า ไม่ช้าก็เห็นดวงปฐมมรรคเกิดขึ้นมา เป็นดวงใสบริสุทธิ์ คล้ายๆ กับดวงดาวในอากาศ หรือดวงจันทร์ในคืนวันเพ็ญ หรือดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน ไสยิ่งกว่าน้ำ ไสยิ่งกว่ากระจกเงาที่ส่องเงาหน้า ไสยิ่งกว่าเพชร เป็นความใสบริสุทธิ์ที่ไม่มีตัวอย่างในโลก

“ปฐมมรรค” คือจุดเบื้องต้นที่จะเข้าถึงรัตนะทั้ง ๓ เมื่อเราได้เข้าถึง

จุดนี้แล้ว เอาใจหยุดต่อไป ให้ใจหยุดนิ่ง หยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง อยู่ที่กลาง
ดวงปฐมมรรคนี่

พอถูกส่วนเข้า ดวงปฐมมรรคจะขยายส่วนกว้างออกไปรอบตัวทีเดียว
จะเห็นดวงธรรมอีกดวงหนึ่ง ผุดเกิดขึ้นมาในกลางหยุดนิ่ง ไส้กว่าเดิม สว่าง
กว่าเดิม เรียกว่า **ดวงศีล**

หยุดในกลางดวงศีล ก็ผุดขึ้นมามีดวง เรียกว่า **ดวงสมาธิ**

หยุดในกลางดวงสมาธิ ก็ผุดขึ้นมามีดวง เรียกว่า **ดวงปัญญา**

หยุดในกลางดวงปัญญา ก็ผุดขึ้นมามีดวง เรียกว่า **ดวงวิมุตติ**

หยุดในกลางดวงวิมุตติก็ผุดขึ้นมามีดวง เรียกว่า **ดวงวิมุตติญาณ-
ทัสสนะ**

พอสุดกลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ จะเข้าถึงกายหนึ่ง ผุดเกิดขึ้นมา
ในกลางนั้น ลักษณะเหมือนตัวเรา ท่านหญิงก็เหมือนกับท่านหญิง ท่านชาย
ก็เหมือนกับท่านชาย กายนี้เรียกว่า **กายมนุษย์ละเอียด**

บางครั้งเรียกว่า**กายฝัน** คือ เมื่อเรานอนหลับสนิทแล้ว เราฝันว่า
ไปพบปะเจอเจอ เหตุการณ์ต่างๆ พอตื่นขึ้นมาเราก็จำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง กาย
ที่ออกไปทำหน้าที่ฝันนี้แหละ คือ กายมนุษย์ละเอียด

เมื่อเอาใจหยุดเข้าไปในกลางกายนี้ หยุดต่อไปเรื่อยๆ พอถูกส่วน
กายมนุษย์ละเอียดขยายกว้างออกไปเราก็จะพบประสบการณ์เหมือนกัน คือ
มีดวงธรรม ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณ-
ทัสสนะ ผุดเกิดขึ้นมาทีละดวงๆ แต่ละดวงนั้นก็ใสเพิ่มกว่าเดิม สว่างมาก
กว่าเดิม

พอสุดดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ก็จะเข้าถึงอีกกายหนึ่ง สวยงามกว่า
กายมนุษย์ละเอียด มีเครื่องประดับประดาพร้อมหมด เรียกว่า **กายทิพย์** เป็น

กายมาตรฐานของสุคติโลกสวรรค์ ของชาวสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้น

พอใจหยุดเข้าไปในกลางกายทิพย์ต่อไปอีก กายทิพย์จะขยายส่วนกว้างออกไป ก็จะมีประสบการณ์เกิดขึ้นในทำนองเดียวกัน คือเห็นดวงธรรมเป็นลำดับเข้าไป ก็จะมีอีกกายหนึ่งเกิดขึ้นมา กายนี้สวยงามมากกว่ากายทิพย์ มีเครื่องประดับประดาละเอียด ประณีตมากยิ่งขึ้น รัศมีก็สว่างขึ้น เรียกว่า **กายรูปพรหม** รูปพรหมทั้ง ๑๖ ชั้น จะต้องอาศัยกายนี้เป็นอยู่ เป็นกายที่อาศัยอยู่ในรูปภาพ

พอใจหยุดเข้าไปในกลางกายรูปพรหมเข้าไปอีก กายรูปพรหมนั้นก็จะขยายส่วนกว้างออกไปรอบตัวทีเดียว เราจะพบดวงธรรมต่างๆ ซ้อนกันอยู่ในทำนองเดียวกัน แล้ว เข้าถึงอีกกายหนึ่งที่สวยงาม ประณีตมากกว่าเดิม กายก็ได้สัดส่วนมากกว่าเดิม เรียกว่า **กายอรุปรหม** อรุปรหมทั้ง ๔ ชั้นก็อยู่ในอรุปรหม

เมื่อใจหยุดเข้าไปในกลางกายนี้ต่อไปอีก พอถูกส่วนเข้า กายอรุปรหมขยายส่วนกว้างออกไป เราจะเข้าถึงดวงธรรมต่างๆ ในทำนองเดียวกัน แล้วเราจะเข้าถึงกายๆ หนึ่ง ที่ได้ลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ งามไม่มีที่ติ งามกว่ากายอรุปรหม งามกว่ากายรูปพรหม งามกว่ากายทิพย์ งามกว่ากายมนุษย์ละเอียด งามด้วยความบริสุทธิ์ที่เข้าถึงนั่นเอง

กายนี้แหละเรียกว่า **“พุทธรัตนะ”** หรือเรียกว่า **“กายธรรม”** มีลักษณะสวยงาม นั่งขัดสมาธิอยู่ เกตุดอกบัวตูมใสเป็นแก้ว พุดง่ายๆ คือมีลักษณะเหมือนพระพุทธรูป แต่ว่างามกว่าพระพุทธรูปที่มนุษย์ปั้นขึ้น เพราะได้ลักษณะมหาบุรุษ **พุทธรัตนะ**นี้แหละเป็นที่พึ่ง และที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นเจ้าพ่อเจ้าแม่ ผีสงนางไม้ นาค ยักษ์ คนธรรพ์ เทวดา พรหม อรุปรหมก็ตาม ล้วนต้องกราบไหว้บูชาพุทธรัตนะ เพราะทั้งหมดนี้ยังอยู่ในภูมิที่ต่ำกว่าพุทธรัตนะ

ถ้าเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน เราจะมีความสุขอย่างพูดไม่ออก บอกไม่ถูกทีเดียว เป็นความสุขที่ประณีต แตกต่างจากความสุขที่เคยเจอ เราจะมีความรู้สึกอบอุ่นใจ มีความรู้สึกปลอดภัย ภัยทั้งหลายไม่มากล้ำกราย ไม่ว่าจะเป็นภัยในอบายภูมิ ภัยในวัฏฏสงสาร หรือภัยพิบัติต่างๆ จะไม่เข้ามาแผ้วพาน เมื่อเราอยู่ในกลางรัตนะทั้ง ๓ นี้

การที่จะเข้าถึงรัตนะทั้ง ๓ นี้ เราจะต้องฝึกฝนใจให้หยุดให้นิ่ง ต้องปลด ต้องปล่อย ต้องวาง ใจของเราปลอดกังวล วางเปล่าจากเครื่องกังวลทั้งหลาย ทำให้บริสุทธิ์ ผ่องใส ให้ใจใสเป็นแก้ว

แม้ว่าบางครั้งชีวิตที่ผ่านมา เราอาจจะผิดพลาดพลั้ง ทำให้กาย วาจา ใจ ของเราไม่บริสุทธิ์ เมื่อเหตุการณ์ผ่านไปแล้วก็อย่าไปนึกถึง ทุกสรรพสิ่ง ล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป ในตอนนี้ให้ทำใจของเรา ให้สะอาดที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด ผ่องใสที่สุด ทำอย่างนี้ นึกอย่างนี้ ใจจะได้ปลอดโปร่ง โล่ง เบา สบาย **ใจสบายนี้แหละเป็นใจที่เหมาะสมที่จะเข้าถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ต่อไป**

ชีวิตคนเราทุกคนที่เกิดมา ต่างได้ผ่านชีวิตทั้งดีและไม่ดีมาแล้วทั้งนั้น ถ้าหากว่าเราสามารถสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายในอดีตได้ แล้วตั้งใจทำความดีเสียใหม่ การเปลี่ยนแปลง ในทางที่ดีย่อมบังเกิดขึ้นแก่ชีวิตของเรา เหมือนอย่าง **นายตั้มพทาฐิกะ** หรือนายเพชรฆาตเคราแดง ซึ่งมีอาชีพตัดศีรษะนักโทษที่ถูกตัดสินให้ประหารชีวิต เขาได้ทำหน้าที่ตัดศีรษะนักโทษมาจำนวนมากทีเดียว ตลอดระยะเวลายาวนานถึง ๕๕ ปี

เมื่อเขาชราภาพ ไม่อาจที่จะตัดศีรษะด้วยการฟัน ทีเดียวให้ขาดได้ จึงถูกปลดออกจากตำแหน่ง และในวันนั้นชาวเมืองได้เตรียมข้าวยาคุเจือด้วย น้ำนมให้แก่เขา มีคนจัดดอกมะลิและเครื่องทาผิว ให้เขาอาบน้ำแล้วนุ่งผ้าใหม่ ประดับด้วยดอกไม้มีกลิ่นหอม นั่งอยู่ในเรือนของตน

ในขณะนั้น พระสารีบุตรออกจากนิโรธสมาบัติ พิจารณาว่าวันนี้เราควร

จะไปโปรดใครหนอ ได้เห็นเพชรฆาตเคราะห์แดงเข้ามาในข่ายญาณทัสสนะ จึงไปปรากฏยืนอยู่หน้าประตูเรือนของนายเพชรฆาตเคราะห์แดง เมื่อเห็นพระเถระเท่านั้น เขาก็มีจิตเลื่อมใส คิดว่าเราทำบาปกรรมมานาน ได้ฆ่ามนุษย์เป็นอันมาก วันนี้ไทยธรรมเราก็พร้อมแล้ว พระเถระก็มายืนอยู่ที่ประตูเรือนของเราแล้ว เราควรถวายทานในเวลานี้ เขาจึงน้อมภัตตาหารเข้าไปถวายพระเถระ แล้วนิมนต์ให้ท่านฉันภัตตาหารในเรือนของตน

ครั้งพระเถระทำกัตตกิจเสร็จ ได้กล่าวอนุโมทนาแก่เขา เขาไม่อาจทำจิตให้น้อมไปตามพระธรรมเทศนาได้ เพราะมัวกังวลว่าตนเองได้ทำบาปอกุศลกรรมมามาก ใจที่กังวลหมกมุ่นถึงเรื่องราวในอดีตเหล่านั้น เป็นสภาพใจที่ไม่พร้อมจะฟังธรรม ปฏิบัติธรรม หรือเข้าถึงธรรม

พระสารีบุตรจึงได้ถามขึ้นว่า “อุบาสก ท่านได้ฆ่าคนตามใจชอบ หรือว่าถูกคนอื่นสั่งให้ทำเล่า”

เขาตอบว่า “พระราชาสั่งให้ข้าพเจ้าทำ”

พระเถระจึงกล่าวต่อว่า “อุบาสก เมื่อเป็นเช่นนั้น อกุศลจะมีแก่ท่านได้อย่างไร” เขาจึงคิดว่า “อกุศลไม่มีแก่เขา”

เมื่อปลอดจากเครื่องกังวลทั้งหลาย ใจก็มีสภาพเป็นกลางๆ มีความผ่องใส เขาจึงอาราธนาพระเถระให้แสดงธรรม เขาตั้งใจฟังธรรมด้วยใจที่จดจ่อ น้อมใจไปตามคำสอนของพระเถระ มีอารมณ์เป็นหนึ่ง ได้ดำเนินจิตเข้าสู่ภายในเป็นลำดับ จนเข้าถึงโสดาปัตติมารค ได้บรรลุถึงธรรมกายพระโสดาบันทีเดียว มีความสว่างไสวอยู่ภายใน ครั้นเมื่อละโลกแล้ว ได้ไปสู่สุคติ บังเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต

เย็นวันนั้น ภิกษุทั้งหลายทูลถามพระบรมศาสดา ถึงการจากไปของนายเพชรฆาตเคราะห์แดง พระองค์ตรัสว่า “อุบาสกนั้นได้กัลยาณมิตรใหญ่ เขาฟังธรรมของสารีบุตร ได้บรรลุโสดาบัน ละจากโลกนี้แล้ว ไปบังเกิดในวิมานชั้นดุสิต”

พระภิกษุได้กราบทูลถามว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ แต่เขาทำอกุศลกรรมไว้มาก คุณวิเศษจะบังเกิดขึ้นแก่เขาได้อย่างไร พระเจ้าข้า?”

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “**ภิกษุทั้งหลาย เธออย่าถือประมาณธรรมะที่เราแสดงแล้ว ว่าน้อยหรือมาก เพราะวาทาแม้คำเดียวที่เป็นประโยชน์ ย่อมประเสริฐโดยแท้**

หากวาทาแม้ตั้งพัน ไม่ประกอบด้วยบพที่เป็นประโยชน์ บพที่เป็นประโยชน์บพเดียว ซึ่งบุคคลฟังแล้ว สงบระงับได้ ย่อมประเสริฐกว่า”

พวกเรา ก็เช่นเดียวกัน ชีวิตที่ผ่านมา นั้น เราอาจจะเคยพลาดพลั้ง จะโดยตั้งใจหรือไม่ได้ตั้งใจก็ตาม เราจะต้องเริ่มต้นกันเสียใหม่ ดังเช่นนายเพชรฆาตเคราแดง ซึ่งดูเหมือนในเบื้องต้นจะมีชีวิตอันมีดมน แต่สุดท้ายกลับสว่างไสวได้ เพราะความคิดที่จะเริ่มทำความดี ประกอบกับได้ยอดกัลยาณมิตร ชีวิตจึงไม่มีดมนอีกต่อไป

ดังนั้น **ไม่มีอะไรที่สายเกินไป สำหรับการเริ่มต้นใหม่** อนาคตจะดีหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับ การกระทำของเราในปัจจุบันนี้

ถ้าเราทำความดี ตั้งใจลงกาย วาจา ใจ ให้บริสุทธิ์ เราก็จะพบแต่สิ่งที่ดีๆ ได้บรรลุสิ่งที่พึงปรารถนา มีดวงตาเห็นธรรมกัน เพราะฉะนั้น เริ่มต้นตั้งหลักทำความดีกันใหม่นะจ๊ะ

ในวันที่ ๒๙-๓๑ มกราคม ๒๕๔๒ จะมีการบวชอุปาสกแก้ว เราจะได้มาสั่งสมบุญบารมี มาฝึกฝนอบรมตนเอง ด้วยการปฏิบัติธรรมโดยพร้อมเพรียงกัน เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในมหามงคลสมัยครบ ๗๒ พรรษา ให้บอกข่าวบุญนี้ต่อๆ กันไปให้ทั่วถึงกัน

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการให้ท่านสาธุชนทั้งหลาย มีชีวิตใหม่ที่สดใสกว่าที่ผ่านมา ได้เข้าถึงความสุข ความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงาน และสิ่งที่พึงปรารถนา ให้มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง ให้มีความสุข

กาย สุขใจ ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว ครอบครัวธรรมกาย มีความสามัคคีกลมเกลียวเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ทำความดีก็ได้ผลบุญในปัจจุบันทันตาเห็น ทำอะไรก็ให้สำเร็จๆ ะ เป็นอัครรรย

ให้เข้าถึงความเป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ ให้มีมหาสมบัติบังเกิดขึ้น ไว้ใช้สร้างบารมีไม่รู้จักหมดจักสิ้น มีสมบัติแล้วก็ไม่ตระหนี่ นำมาใช้สร้างบารมี เพื่อยุบายธรรมกายไปทั่วโลก ให้เป็นที่พึ่งที่แท้จริงแก่ชาวโลก ให้ชาวโลกทั้งหลายได้เข้าถึงธรรมกาย สันติสุขที่แท้จริงจะได้บังเกิดขึ้นในโลก ให้มีดวงปัญญาสว่างไสว ได้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดทั้งทางโลกและทางธรรม ให้มีดวงตาเห็นธรรม เข้าถึงธรรมกายได้โดยง่ายโดยเร็วพลัน จงทุกท่านเทอญ

บันทึกที่แท้จริง

(วันพุธที่ ๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย เราจะได้เจริญสมาธิภาวนา เพื่อกลั่นกาย วาจา ใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะรองรับพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

เราทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ มีสิ่งที่จะต้องศึกษา ควบคู่กันไปอยู่ ๒ ประการ คือ การศึกษาวิชาความรู้ทางโลก และการศึกษาวิชาในทางธรรม

การศึกษาวินัยทางโลก มีเป้าหมายเพื่อให้เรารู้จักวิธีแสวงหาปัจจัยสี่ มาเลี้ยงตน ทำให้เราได้รับความสุขและความสำเร็จในชีวิต

ส่วนการศึกษาวินัยในทางธรรม มีเป้าหมายเพื่อฝึกฝนอบรมจิตใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ เพื่อจะได้เข้าถึงแหล่งแห่งสติ แหล่งแห่งปัญญาที่สมบูรณ์ ซึ่งจะส่งผลให้ชีวิตจิตใจของเราสะอาดบริสุทธิ์สูงส่งยิ่งๆ ขึ้น จนกระทั่งหลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย ได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริงที่อยู่ภายในตัวของเรา

(น่านั่งสมาธิ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า

“แท้จริง บุคคลผู้มีปกติเที่ยวสมคบคนพาล ย่อม
เศร้าโศกลี้ภัยกาลนาน เพราะการอยู่ร่วมกันกับคนพาล เป็น
เหตุนำทุกข์มาให้ เหมือนการอยู่ร่วมกับศัตรู

ส่วนบัณฑิตมีการอยู่ร่วมกันเป็นสุข เหมือนอยู่ใน
สมาคมแห่งหมู่ญาติ

นรชนพึงคบบัณฑิตผู้มีปัญญา เป็นพหูสูตร เอาการ
งาน มีศีล มีวัตร ไกลจากกิเลส และเป็นลัตบุรุษ เปรียบ
ดังพระจันทร์คบกับอากาศ อันเป็นทางโคจรแห่งดวงดาว
ฉะนั้น”

การคบกับคนพาลย่อมนำมาซึ่งความเลื่อม เพราะปกติคนพาลมักจะ
ชักนำไปในทางที่ผิด เนื่องจากเป็นผู้มีใจขุ่นมัวเป็นปกติ จึงมีความเห็นผิด ก่อ
ให้เกิดความทุกข์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เหมือนใบไม้ที่ห่อหุ้มปลาเน่า ย่อมต้อง
พลอยเหม็นแปดเปื้อนไปด้วยฉันใด ผู้ที่คบคนพาลก็ต้องพลอยเสียชื่อเสียง
และเดือดร้อนใจไปด้วยฉันนั้น

ส่วนการคบกับบัณฑิต ย่อมนำมาซึ่งความสุขความเจริญรุ่งเรือง เพราะ
บัณฑิตจะคอยชี้แนะสิ่งที่เป็นประโยชน์ สิ่งที่ถูกต้องดีงาม เนื่องจากเป็นผู้มี
ใจใสเป็นปกติ มีความเห็นถูกต้องตรงไปตามความเป็นจริง รู้ว่าอะไรถูก อะไรผิด
อะไรดี อะไรชั่ว อะไรเป็นประโยชน์ และอะไรไม่เป็นประโยชน์ การอยู่ร่วม
กับบัณฑิตจึงเป็นสุข เหมือนอยู่ท่ามกลางสมาคมของหมู่ญาติมิตร ที่มีความ
ปรารถนาดีต่อกัน

มนุษย์ทุกคนในโลกนี้ ต่างมีความปรารถนาเหมือนกัน คือ ปรารถนา
ความสุขและปรารถนาที่จะพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ที่สมบูรณ์ มีความรู้ความ
สามารถ แดกฉานทั้งทางโลกและทางธรรม จึงได้พยายามศึกษาหาความรู้ให้
สูงขึ้นไปตามลำดับ ตั้งแต่ชั้นประถม ชั้นมัธยม อุดมศึกษา ปริญญาตรี
ปริญญาโท ปริญญาเอก

เมื่อจบปริญญาแล้ว เขาก็เรียกกันว่าเป็น “บัณฑิต” เป็น “มหาบัณฑิต”
เป็น “ด็อกเตอร์” ต่างได้รับการยอมรับจากสังคมว่าเป็นคนมีความรู้ คนมีปัญญา
นี่คือ บัณฑิตในทางโลก

สำหรับ**บัณฑิตในทางธรรม** หมายถึงผู้มีคุณธรรมภายใน ซึ่งมีอยู่หลายระดับถึง ๑๘ ชั้นด้วยกัน

ตั้งแต่กายมนุษย์	กายมนุษย์ละเอียด
กายทิพย์	กายทิพย์ละเอียด
กายรูปพรหม	กายรูปพรหมละเอียด
กายอรูปพรหม	กายอรูปพรหมละเอียด
กายธรรมโคตรภู	กายธรรมโคตรภูละเอียด
กายธรรมพระโสดาบัน	กายธรรมพระโสดาบันละเอียด
กายธรรมพระสกทาคามี	กายธรรมพระสกทาคามีละเอียด
กายธรรมพระอนาคามี	กายธรรมพระอนาคามีละเอียด
กายธรรมพระอรหัต	และกายธรรมพระอรหัตละเอียด

ทั้งหมดนี้เป็นบัณฑิตที่มีอยู่ภายในตัวของมนุษย์ทุกคน ละเอียดเป็นชั้นๆ เข้าไป มีความฉลาด ความรอบรู้ เพิ่มขึ้นไปตามลำดับ

ถ้าเราเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด เราจะมีความรู้ในระดับของกายมนุษย์ละเอียด เป็นชีวิตที่ละเอียดกว่า ประณีตกว่ากายมนุษย์หยาบ แล้วก็จะเห็นไปตามความเป็นจริงว่ากายมนุษย์เป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา เป็นแค่เพียงเครื่องอาศัยอยู่ชั่วคราวเท่านั้น

พอเข้าถึงกายทิพย์ เราก็จะมีความรู้ในระดับของกายทิพย์ รู้ทั่วถึงหมดในสุคติโลกสวรรค์ กายทิพย์จะสวย งามกว่ากายมนุษย์ละเอียด มีเครื่องประดับประดาพร้อม ละเอียดกว่า ประณีตกว่า มีความสุขเพิ่มขึ้น

พอเข้าถึงกายรูปพรหม เราก็จะรู้ทั่วถึงในรูปภพ ละเอียดกว่า ประณีตกว่า มีความสุขอยู่ในนิมานสมบัติ

พอเข้าถึงกายอรูปพรหม เราก็จะรู้ทั่วถึงในอรูปภพ ละเอียดกว่า ประณีตหนักยิ่งขึ้น มีความสุขอยู่ในอรุณนิมานสมบัติ

พอเข้าถึงกายธรรม เราก็จะรู้ทั่วถึงในภพทั้งสาม โลกกันตร์ นิพพาน รู้ทั้งหมด ทั้งรู้ทั้งเห็น อดีต ปัจจุบัน อนาคต ทะลุปรุโปร่งไปหมด รู้เห็นทุกสิ่งไปตามความเป็นจริง

กายธรรมเป็นกายที่สมบูรณ์ด้วยลักษณะมหาบุรุษทุกประการ งามไม่มีที่ติ เป็นพุทธรัตนะ เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เป็นผู้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด เพราะรู้ได้รอบตัว เห็นได้รอบตัว ไม่มีอะไรกำบังขอบข่ายของธรรมจักขุและญาณทัสสนะ เป็นผู้ตื่นจากกิเลสทั้งหลาย จิตใจเบิกบาน สว่างไสว มีความบริสุทธิ์ มีดวงปัญญาอันเลิศ และมีมหากรุณาธิคุณ ประชุมรวมกันอยู่ในกายธรรม ดังนั้นกายธรรม จึงเป็นจุดเริ่มต้นของพระพุทธศาสนา

กายธรรมเบื้องต้น เรียกว่ากายธรรมโคตรภู คือพ้นจากภาวะของปุถุชน แต่ยังไม่เป็นพระอรหันต์ พอเข้าถึงกายธรรมพระโสดาบัน ละสังโยชน์เบื้องต่ำได้ ๓ อย่าง กิเลสเบาบางลงไป พอเข้าถึงกายธรรมพระสกทาคามี กิเลสก็เบาบางลงไปอีก เข้าถึงกายธรรมพระอนาคามี ละสังโยชน์เบื้องต่ำได้หมด เข้าถึงกายธรรมพระอรหันต์ ละสังโยชน์เบื้องต่ำเบื้องสูงหมด ล้นเชื้อไม่เหลือเศษ ไม่มีอะไรมาปิดบังธรรมจักขุและญาณทัสสนะของกายธรรมพระอรหันต์ได้ กายธรรมอรหันต์นี้แหละจึงได้ชื่อว่า เป็นบัณฑิตที่แท้จริง

ในสมัยพุทธกาล มีเด็กน้อยคนหนึ่งชื่อว่า “บัณฑิต” เมื่ออายุ ๗ ขวบ ได้ขออนุญาตบิดามารดาออกบวช เป็น สามเณรอยู่ในสำนักของพระสารีบุตร

ในวันที่ ๘ ของการบวช ขณะที่สามเณรบัณฑิตกำลังเดินบิณฑบาตตามหลังพระเถระอยู่นั้น ได้เห็นเหมืองน้ำแห่งหนึ่ง สามเณรจึงได้เรียนถามพระสารีบุตรว่า “สิ่งนี้เขาเรียกว่าอะไร มีไว้ทำอะไร ขอรับ?”

พระสารีบุตรตอบ “เขาเรียกว่าเหมือง มีไว้สำหรับไขน้ำเข้าไปในนาข้าว” สามเณรถามต่อ “น้ำมีจิตไหม ขอรับ?” พระเถระตอบว่า “ไม่มีจิต”

สามเณรเกิดความคิดว่า “ถ้าคนทั้งหลายไขน้ำซึ่งไม่มีจิต เข้าไปสู่ที่ที่ตนปรารถนา แล้วทำการงานได้ เหตุไฉนคนซึ่งมีจิตแท้ๆ จะไม่อาจทำ

จิตของตนให้เป็นไปในอำนาจ แล้วบำเพ็ญสมณธรรมเล่า”

สามเณรเดินต่อไป เห็นช่างครกำลังเอาลูกศรลงไฟ เล็งด้วยหางตา แล้วตัดให้ตรง จึงเรียนถามพระเถระว่า “พวกเขาทำอะไรกัน ขอรับ?”

พระเถระตอบว่า “เขาเอาลูกศรลงไฟ แล้วตัดให้ตรง” “แล้วลูกศรมีจิตไหม ขอรับ?” พระเถระตอบว่า “ไม่มีจิต”

สามเณรคิดว่า “ถ้าคนทั้งหลายถือเอาลูกศรอันไม่มีจิต ลงไฟแล้วตัดให้ตรงได้ เพราะเหตุไรคนซึ่งมีจิตจะไม่อาจทำจิตของตนให้เป็นไปในอำนาจ แล้วบำเพ็ญสมณธรรมเล่า”

ครั้งสามเณรเดินต่อไป เห็นช่างไม้กำลังตากไม้ เพื่อทำกงและดุมล้อเกวียน จึงเรียนถามพระเถระว่า “เขาตากไม้เพื่อทำอะไรกัน ขอรับ?” พระเถระตอบว่า “เขาตากไม้เพื่อทำล้อของเกวียน” สามเณรถามต่อ “แล้วไม้เหล่านั้นมีจิตไหม ขอรับ?” พระเถระตอบว่า “ไม่มีจิต”

สามเณรได้มีความคิดขึ้นมาว่า “ถ้าคนทั้งหลาย ถือเอาท่อนไม้ที่ไม่มีจิต ทำเป็นล้อได้ เพราะเหตุไร คนผู้มีจิตจึงไม่อาจทำจิตของตนให้เป็นไปในอำนาจ แล้วบำเพ็ญสมณธรรมเล่า”

เมื่อสามเณรบังทิตได้เห็นสิ่งต่างๆ แล้วพิจารณาอย่างแยบคาย จึงได้กราบเรียนพระเถระว่า “กระผมจะขอกลับวัดก่อน ขอให้พระอาจารย์กรุณานำเอาอาหารที่มีปลาตะเพียนมาให้กระผมด้วย ขอรับ” พระเถระจึงถามว่า “เราจะหาได้จากที่ไหนล่ะ สามเณร?” สามเณรตอบ “หากไม่ได้ด้วยบุญของท่านอาจารย์ ก็คงจะได้ด้วยบุญของกระผม ขอรับ”

พระสารีบุตรทราบจุดมุ่งหมายของสามเณร จึงอนุญาตให้กลับ เมื่อสามเณรกลับมาถึงที่พักแล้ว ก็ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม เจริญสมาธิภาวนา ทำใจหยุดใจนิ่งอย่างแน่วแน่ ฝ่ายพระสารีบุตรได้บิณฑบาตไปจนถึงเรือนของอุปัฏฐากท่านหนึ่ง วันนั้นอุปัฏฐากได้ปลาตะเพียนมาหลายตัว จึงนำมาปรุงเป็นอาหาร เมื่อเห็นพระเถระมาก็ดีใจ นิมนต์ให้ท่านรับบิณฑบาต ได้ถวาย

ข้าวยาคุและปลาตะเพียน หลังจากที่พระเถระได้ฉันภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ได้นำอาหารส่วนที่เป็นของสามเณรกลับมาอยู่ที่พัก

ขณะนั้นสามเณรกำลังเจริญภาวนา เป็นผู้มีความเพียร มีจิตตั้งมั่นหยั่งลงสู่สมาธิ ได้บรรลุผล ๓ คือโสดาปัตติผล สกทาคามีผล และอนาคามีผล พระบรมศาสดา ทรงทราบเรื่องของสามเณรโดยตลอด ด้วยพระลัทธิ-ญุตตญาณ ดำริว่า “บัดนี้ สามเณรได้บรรลุอนาคามีผลแล้ว และอุปนิสัยแห่งอหัตตผลของสามเณรนั้นมีอยู่ สารีบุตรซึ่งยังไม่ทราบถึงการบรรลุธรรมของเธอ จะนำอาหารมาให้ ซึ่งจะทำให้การบำเพ็ญสมณธรรมของเธอเสียไป”

พระพุทธร่องค์จึงเสด็จไปตำรอกพระสารีบุตรที่ชุ่มประทุ เมื่อพระสารีบุตรมาถึง พระพุทธร่องค์ได้ตรัสถามปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องอาหาร เวทนา รูป และผัสสะ ขณะที่พระสารีบุตรกำลังตอบปัญหาของพระพุทธร่องค์อยู่นั้นเอง สามเณรบัณฑิตก็ได้บรรลุอรหัตตผล พร้อมด้วยปฏิสัมภิทาทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบด้วยพระญาณแล้ว จึงทรงอนุญาตให้พระสารีบุตรนำอาหารไปให้สามเณรได้

บ่ายวันนั้น ขณะที่พระภิกษุทั้งหลายกำลังสนทนากัน ด้วยเรื่องการบรรลุอรหัตตผลของสามเณรบัณฑิต เมื่อพระบรมศาสดาเสด็จมา พระองค์ได้ตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ! ในเวลาผู้มีบุญบำเพ็ญสมณธรรม จันทเทพบุตรจูดรังมณฑลดวงจันทร์ไว้ สุริยเทพบุตรจูดรังมณฑลดวงอาทิตย์ไว้ ทำวามหาราชทั้ง ๔ ได้ยืนอารักขาทั้ง ๔ ทิศ ทำวาลักกเทวราชยืนอารักขาที่ประตูห้องพัก แม้เราตถาคตก็มีอาจนั่งอยู่ได้ ยังต้องไปยืนอารักขา เพื่อบุตรของเรา ที่ชุ่มประทุ

ธรรมดาบัณฑิต เห็นคนไขน้ำเข้านา เห็นช่างศร ดัดลูกศรให้ตรง เห็นช่างตากไม้แล้ว ย่อมถือเอาเหตุนี้เป็นอารมณ์ มีปัญญารู้แจ้งแทงตลอดในอรหัตตผลได้”

ดังนั้น ท่านสาธุชนทั้งหลายที่มีความรู้ในทางโลก จะจบปริญญา ระดับไหน มากมายก็สาขาก็ตาม อย่าเพิ่งหลงดีใจว่า เรามีความรู้ทางโลก มากมายก่ายกองแล้ว ยังมีความรู้อีกชนิดหนึ่งที่เราไม่เคยเรียนรู้มาก่อน เป็น ความรู้แจ้งภายในที่ละเอียดลึกซึ้งกว่า ซึ่งเราจะต้องเรียนรู้ ไม่รู้ไม่ได้ เพราะ ไม่รู้แล้วไม่ปลอดภัย ส่วนความรู้ในทางโลกบาง สาขาวิชานั้นไม่รู้ไม่เป็นไร แต่ **ความรู้ในทางธรรมที่รู้ได้ด้วยธรรมกายนั้น ถ้าไม่รู้แล้ว เราจะต้องเวียน วายตาย เกิดอยู่ในทะเลแห่งทุกข์อยู่รำไป** เพราะฉะนั้นให้ทุกคนตั้งใจฝึกฝน อบรมใจของเรา หมั่นทำใจหยุดใจนิ่งกันทุกวันทุกเวลา เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ให้ได้

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการให้ท่านสาธุชนทั้งหลาย มีดวงบุญที่ สว่างไสวยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้มีฤทธิ์ มีเดช มีอำนาจ มีอานุภาพ ดึงดูดมหาสมบัติทั้งหลาย มาใช้สร้างบารมีอย่างไม่รู้จักหมดจักสิ้น ให้ทุกคนเจริญรุ่งเรืองด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสาร บริวารสมบัติ

ให้เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ ให้มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง มีอายุ ยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนานๆ ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว ครอบครัวธรรมกาย ให้มีดวงปัญญาสว่างไสว ให้เป็นบัณฑิตทั้งทางโลกและ ทางธรรม ให้เข้าถึงบัณฑิตที่แท้จริง เข้าถึงพระธรรมกายได้โดยง่ายโดยเร็วพลัน จงทุกท่านเทอญ

เศรษฐกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน

(วันพฤหัสบดีที่ ๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ถึงเวลาธรรมกาย ซึ่งเป็นช่วงเวลาอันทรงคุณค่า ที่เราจะได้เจริญสมาธิภาวนา เพื่อกลั่นกาย วาจา ใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส เหมาะสมที่จะรองรับพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

เราได้เห็นदन้อยกันมาแล้วตลอดทั้งวัน จากการประกอบธุรกิจการทำงานและการศึกษาเล่าเรียน ดังนั้นช่วงเวลาต่อจากนี้ไป เราจะให้โอกาสแก่ตัวของเราเอง ในการประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อเติมสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดให้แก่ชีวิตของเรา

สิ่งที่บ่เกิดแห่งความสุข และความสำเร็จในชีวิตของเราทุกคน มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น คือ “บุญ” ซึ่งจะเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราบรรลุวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ เราจะเป็นผู้ที่สมบูรณ์ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ มีโอกาสทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาอย่างเต็มที่ ได้พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ฟังธรรมของพระองค์ จนกระทั่งได้มาประพฤติปฏิบัติธรรม และบรรลุถึงความรู้แจ้งอันสูงสุด คือมรรคผลนิพพานเช่นเดียวกับพระองค์

ทั้งหมดนี้ล้วนต้องอาศัยบุญที่สั่งสมเอาไว้ทั้งสิ้น ดังนั้นในช่วงเวลาที่

เรายังแข็งแรงอยู่ นี่ จึงควรรีบแสวงหาโอกาสประพฤติกฎีปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ เพื่อเก็บเกี่ยวบุญกุศลให้มากที่สุด

(นำนั่งสมาธิ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสพุทธพจน์บทหนึ่ง ในขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“มโนปุพฺพพฺพคฺมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา

ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นหัวหน้า มีใจเป็นใหญ่ สำเร็จได้

ด้วยใจ ถ้าบุคคลใจผ่องใสแล้ว จะพูดก็ดี จะทำก็ดี ความสุข

ย่อมติดตามเขาไป เหมือนเงาตามตัว ฉะนั้น”

สรรพสัตว์ที่เกิดขึ้นมาในโลกนี้ ล้วนมีใจเป็นหลัก เป็นประธาน ทั้งความคิด คำพูด และการกระทำทุกอย่าง ล้วนเริ่มต้นจากจิตใจก่อนทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นสิ่งนั้นจะเป็นเรื่องดีหรือร้าย ใจจะคิดก่อน แล้วเกิดเป็นคำพูด และการกระทำตามมา ใจเป็นธาตุสำเร็จ นึกคิดอย่างไรจะเป็นอย่างนั้น

ถ้าหากใจของเราขุ่นมัว จะคิด จะพูด จะทำสิ่งใด ก็จะก่อให้เกิดความผิดพลาดเสียหายได้ ซึ่งเป็นเหตุนำความทุกข์มาให้ แต่ถ้าหากเราทำใจให้บริสุทธิ์ ผ่องใส จะนึกคิด พูดหรือทำสิ่งใด จะสำเร็จสมปรารถนาโดยง่าย ความสุขและความสำเร็จจะเกิดขึ้น และติดตามเราไปเหมือนเงาตามตัว จะไปอยู่แห่งหนตำบลใด จะมีแต่ความสุขความเจริญ

การที่สิ่งต่างๆ จะดีขึ้นหรือไม่ขึ้น ขอให้เริ่มต้นมองที่ตัวเราก่อน แล้วจึงมองไปยังบุคคลรอบข้าง ตลอดจนสิ่งแวดล้อมที่ไกลตัวออกไป ถ้าคิด พูด และทำแต่ในสิ่งที่ดี กระแสแห่งความดีก็จะแผ่ขยายออกไป บรรยากาศที่ดีก็จะเกิดขึ้นกับคนรอบข้าง กับครอบครัว กับสังคม แผ่ขยายไปทั่วประเทศและทั่วโลกในที่สุด

ถ้าในชีวิตประจำวันเราทำงานไปด้วย ทำสิ่งที่ดีงามไปด้วยควบคู่กันไป

ปัญหาที่มีก็แก้ไขกันไป ให้คิดว่านี่ไม่ใช่อุปสรรคของชีวิต แต่เป็นขั้นตอนของการทำงานที่เราจะต้องเจอ ก่อนที่จะก้าวไปสู่ความสำเร็จ ไม่นานเท่าไรทุกสิ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น **ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ให้เราใช้สติและปัญญาแก้ไขกันไป** ชีวิตประจำวันของเราก็จะไม่น่าเบื่อหน่าย

ธรรมดาคนป่วย ถ้าไม่ยอมทานข้าว ร่างกายที่ป่วย อยู่ก็ยิ่งทรุดโทรมลง อาหารเป็นสิ่งจำเป็นต่อร่างกายฉันใด ในสภาวะที่เราต้องสร้างขวัญกำลังใจในการดำเนินชีวิต ก็ต้องรู้จักสร้างบุญ เพิ่มเติมบารมีให้ตนเองฉันนั้น เพราะบุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตของทุกคน ไม่ว่าเราจะทำอะไรก็ตาม **ต้องมีบุญจึงจะสำเร็จ**

หลวงพ่อยากให้ทุกคนมีจิตใจที่เข้มแข็ง หนักแน่น ไม่หวั่นไหวไปตามกระแสความหวาดผวา และอุปาทานของชาวโลก เพราะนั่นเป็นสิ่งปิดกั้นการสร้างบารมี ที่จะนำชีวิตของเราไปสู่เป้าหมายอันสูงสุดได้

ตราบใดที่ชาวโลกยังเป็นผู้มีบุญน้อย ตราบนั้นจิตใจก็จะอ่อนล้าท้อถอย ไม่กล้าที่จะเอาชนะอุปสรรคที่มาขัดขวางเส้นทางแห่งการสร้างบารมีของตน ทำให้มองเห็นสิ่งต่างๆ กลายเป็นปัญหา เป็นข้ออ้าง และเงื่อนไขไปหมด

เช่น มองว่าเศรษฐกิจไม่ดี ฐานะของเรายังไม่พร้อมบ้าง หรือรอให้เศรษฐกิจดีเสียก่อน จึงจะสร้างความคิดดี เหมือนคนที่อยู่ในห้องมืด รอให้เกิดแสงสว่างเอง ไม่ยอมหาทางที่จะพาดนออกไปสู่ความสว่าง ยอมให้สิ่งภายนอกเป็นเครื่องถ่วงให้เนิ่นช้า ต่อการที่จะกระทำในสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตให้กับตนเอง

ในขณะที่วิสัยของบัณฑิต กลับมุ่งพาดนไปสู่แสงสว่าง สามารถรับเอาสิ่งภายนอกมาจุดประกาย ให้เกิดความคิดสว่างไสวในดวงใจของตนได้

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อคิดว่า **“เศรษฐกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน เศรษฐกิจจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับใจของเรา”**

เมื่อจิตใจดีและผู้คนมีบุญมาก เศรษฐกิจย่อมจะดีตามไปด้วย แม้

เศรษฐกิจจะตกต่ำ แต่จิตใจของผู้คนจะต้องสูงขึ้น เพื่อให้กระแสแห่งความดี
ฉุดวิกฤตการณ์นั้นขึ้นมา และเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างให้กลับดีขึ้นตามไป
ด้วย ดังเรื่องของ **ท่านเมณฑกเศรษฐี**

ในสมัยนั้นได้เกิดทุพภิกขภัยทั่วเมือง ท่านเศรษฐีจึงเรียกกบวกรมาแล้ว
กล่าวว่า “ตอนนี้เกิดภาวะขาดแคลนทั่วเมือง ขอให้ทุกคนรักษาชีวิตของตนให้ดี
ใครจะย้ายไป อยู่ที่ไหน หรือจะอยู่กับเราก็ตามใจ” แล้วต่างคนต่างก็แยกย้ายกันไป

ส่วนบ้านของเศรษฐี มีคนเหลืออยู่เพียง ๕ คน คือ ท่านเศรษฐี ภรรยา
ลูกชาย ลูกสะใภ้ และคนรับใช้ เมื่อนำข้าวที่ฝังไว้ในหลุมมาบริโภคจนหมดแล้ว
ก็นำข้าวที่ฉาบทาฝาบ้านมาแช่น้ำ คัดเอาเฉพาะข้าวเปลือกมาตำ แล้วหุง
บริโภคกัน

จนเหลือมือสุดท้าย ภรรยาท่านเศรษฐีจึงได้แบ่งข้าวออกเป็น ๕ ส่วน
แบ่งให้ทุกๆ คนเท่ากัน ในขณะที่กำลังจะบริโภคอยู่นั่นเอง พระปัจเจกพุทธ-
เจ้าพระองค์หนึ่ง เพิ่งออกจากนิโรธสมบัติ ตั้งใจจะมาโปรดท่านเศรษฐี

เมื่อเศรษฐีเห็นเข้าก็เกิดความเลื่อมใส คิดว่า “การที่เราประสบภัย
หนักอย่างนี้ ก็เพราะเราไม่ได้ให้ทาน ข้าวมีมือนี้ก็เพียงแค่อิ่มเดียว แต่ถ้าเรา
ถวายแต่พระผู้เป็นเจ้า จะทำให้เรามีความสุขไปนับภพนับชาติไม่ถ้วน”

คิดดังนั้นแล้ว ท่านจึงบรรจุขี้ข้าวใส่บาตร พอตักไปได้ครึ่งหนึ่ง
พระปัจเจกพุทธเจ้าก็ปิดฝาบาตร เพื่อให้เศรษฐีเอาไว้รับประทานเองบ้าง แต่
เศรษฐีอยากจะถวายหมด จึงได้อ้อนวอนให้ท่านเปิดฝาบาตร เพื่อรับอีกครึ่ง
หนึ่งที่เหลือ เพราะไม่ได้หวังเพียงแค่ความสุขในชาตินี้เท่านั้น แต่ปรารถนา
ความสุขในชาติหน้าด้วย ในที่สุดพระปัจเจกพุทธเจ้าได้อนุเคราะห์รับข้าวจน
หมด และทุกคนในบ้านก็พร้อมใจกันถวายทานจนหมดเช่นกัน

ท่านเศรษฐีเกิดความปีติเบิกบานใจ ที่ได้ถวายทาน สร้างมหาทานบารมี
จนหมดในครั้งนี้ จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า

“ความอดอยากเช่นนี้ อย่าได้เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าจะเกิดไปภพใดชาติใด ขอให้ข้าพเจ้ามีอาหารเลี้ยงมนุษย์ ได้หมดทั้งชมพูทวีป เมื่อข้าพเจ้าทำความสะอาดยังฉางแล้ว มองขึ้นไปบนท้องฟ้า ขอให้ข้าวจงตกลงมาเต็มยังฉางเถิด”

ครั้งสิ้นคำอธิษฐาน พระปัจเจกพุทธเจ้าได้ให้พรว่า “ขอจงเป็นอย่างนั้นเถิด”

ในวันนั้นเอง ได้เกิดเหตุอัศจรรย์ขึ้น ข้าวจำนวนมากได้ตกลงมาเต็มยังฉาง ทั้ง ๑,๒๕๐ หลังของเศรษฐี ภรรยาเศรษฐีจึงประกาศไปทั่วเมืองว่า “บัดนี้อาหารมากมาย ได้เกิดขึ้นแล้ว ใครต้องการจะบริโภคให้มารับได้ตามต้องการ”

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ความอดอยากก็ไม่เคยเกิดขึ้นอีกเลย ชาวเมืองทั้งหลายเหมือนได้ชีวิตกลับคืนมาอีกครั้ง เพราะอนุภาพบุญที่ท่านเศรษฐีได้ทรมะชีวิตเป็นเดิมพัน สร้างมหาทานบารมี ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ยากอย่างยิ่ง ครั้นละโลกแล้ว ได้ไปเสวยสุขอยู่ในโลกสวรรค์

เมื่อถึงคราวมาเกิดเป็นมนุษย์ ได้เป็นมหาเศรษฐีผู้ยิ่งใหญ่ **มีสมบัติมากมาย ตักไม่พรวง** แม้จะเอาสมบัติออกไปใช้แล้ว ก็กลับมีเพิ่มขึ้นดังเดิมด้วยอำนาจบุญนั้น

ท่านมีแพะทองคำอยู่หลายตัว ในปากแพะจะมีกลุ่มด้าย ถ้าปรารถนาสมบัติอะไร เพียงแค่ดึงด้ายในปากแพะออกมาเท่านั้น สิ่งที่ต้องการก็จะปรากฏขึ้นทันที แพะทองคำเพียง ๑ ตัวมีอนุภาพสามารถเลี้ยงคนได้ทั้งชมพูทวีป ยุคสมัยนั้น คนทั้งชมพูทวีปต่างได้อาหารและแก้ว แหวน เงิน ทองตามที่ตนต้องการจากบ้านของท่านเศรษฐี นี่คือการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นได้ด้วยอนุภาพแห่งบุญ

ต่อมาท่านเมณฑกเศรษฐี ได้มีโอกาสฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในที่สุดได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน มีชีวิตอันไม่ตกต่ำ จะเกิดอีกไม่เกิน ๗

ชาติ และจะมีความสุขไปทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

ดังนั้น นักสร้างบารมีต้องเป็นผู้มีกำลังใจเข้มแข็ง อย่าหวั่นไหวในการสร้างบารมี เราไม่หวั่นไหวกับสถานการณ์ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร ให้ตั้งใจสั่งสมบุญบารมีของเราให้เต็มที อย่างนี้ถูกต้องแล้ว

ความมิดในโลกนี้มีไม่เกิน ๑๒ ชั่วโมง ชั่วโมงถัดไปก็จะสว่างไสวขึ้น แม้ความมิดในชีวิต ความมิดในเศรษฐกิจ ก็อยู่กับเราไม่นานหรอก มันอยู่กับเราชั่วคราว ไม่ช้าก็จะจากไป เราควรชิงช่วงจังหวะในสถานการณ์อย่างนี้ สร้างบารมีให้ยิ่งขึ้นไป เพราะเป็นโอกาสที่อำนวยต่อการสร้างบารมี

เหมือนท่านเมณฑกเศรษฐี หรือยอดนักสร้างบารมีในกาลก่อน ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต เขาจะช่วงชิงสร้าง บารมีในยุคทุพภิกขภัย ข้าวยาก หมาแพง หรือในยุคที่ลำบาก ซึ่งถ้าใครทุ่มเททำได้ แสดงว่ามีกำลังใจสูง กระแสธารแห่งบุญก็จะหลั่งไหลมาที่กึ่งกลางกายของผู้้นั้นมากเป็นพิเศษ จะพลิกผันให้ชีวิตประสบความสำเร็จยิ่งๆ ขึ้นไปกว่าใครๆ

เมื่อกาลเวลาผ่านไป เราได้ย้อนกลับมาทบทวนภาพประวัติชีวิตในการสร้างบุญบารมี เราก็จะระลึกได้ว่า ในยุคที่ข้าวยากหมาแพง เราได้ขจัดความตระหนี่ ทำทานอย่างเต็มกำลัง ได้ตั้งใจรักษาศีล และเจริญภาวนา กลับใจให้่องใสอย่างต่อเนื่อง เมื่อนั้นเราจะมีสติเป็นเครื่องตอบแทน พร้อมกับผลบุญอันยิ่งใหญ่ที่จะเกิดขึ้น ทุกครั้งที่เราตรัสระลึกถึงเป็นอุปการะเจตนาบุญที่ยิ่งใหญ่ทีเดียว

ในวันที่ ๒๙-๓๑ มกราคม ๒๕๔๒ ที่จะถึงนี้ จะมีการบวชอุบาสิกแก้ว ๑๐๐,๐๐๐ คน เป็นการสั่งสมบุญบารมีให้กับตัวของเราเอง เป็นการแสดงความกตัญญูกตเวที ต่อ “พ่อผู้ให้กำเนิด” และเพื่อน้อมถวายเป็นพระราชกุศลแด่ “พ่อแก้วแห่งชาติ” คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงทศพิธราชธรรมเป็นที่เคารพเทิดทูนของพสกนิกรชาวไทยทั่วทั้งประเทศ เพราะฉะนั้นให้ชักชวนกันมาร่วมงานบวชอุบาสิกแก้ว โดยพร้อมหน้ากัน

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการพร ให้ท่านสาธุชนทั้งหลายได้เข้าถึงความสุขความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงานและสิ่งที่ยังปรารถนา ให้มีดวงปัญญาสว่างไสว รู้แจ้งแทงตลอดทั้งทางโลกและทางธรรม ให้มีสุขภาพพลานามัย สมบูรณ์แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ทุกข์โศกโรค ภัยใดๆ ให้ละลายหายสูญ ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว ครอบครัวธรรมกาย

ให้มีมหาสมบัติตกไม่พร่องบังเกิดขึ้น เอาไว้ใช้สร้างบารมีไม่รู้จักหมดจักสิ้น ให้เข้าถึงความเป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ ให้ทุกคนมีกำลังใจเข้มแข็งไม่หวั่นไหวต่ออุปสรรคทั้งมวล ปฏิบัติธรรมก็ให้ปฏิบัติได้สะดวก รู้ได้รวดเร็ว ให้มีดวงตาเห็นธรรม เข้าถึงพระธรรมกายโดยเร็วพลัน จงทุกท่านเทอญ

กระแสแห่งเมตตาจิต

(วันศุกร์ที่ ๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย ซึ่งเป็นช่วงเวลาอันทรงคุณค่า ที่เราจะได้เจริญสมาธิภาวนา เพื่อกลั่นกาย วาจา ใจ ของเรา ให้สะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะรองรับพระรัตนตรัย คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

(นำนั่งสมาธิ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“ผู้ใดไม่ผูกอาฆาตว่า เขาได้ด่าเรา เขาได้ฆ่าเรา
ได้ชนะเรา หรือได้ลักขโมยของเราไป เวนของผู้นั้นยอม
สงบระงับ”

การปฏิบัติธรรมให้ได้ผลดี เราจะต้องมีจิตประกอบด้วยเมตตา จิตใจจะละเอียดอ่อน และเข้าถึงธรรมอย่างรวดเร็ว ดังนั้นไม่ควรผูกโกรธ หรืออาฆาตพยาบาทใคร พึงรักษาใจให้สงบเยือกเย็น มีเมตตาจิตในสรรพสัตว์ทั้งหลาย ทำอย่างนี้ได้จะทำให้จิตใจสงบเยือกเย็น มีความสุขกายสุขใจตลอดเวลา เมื่อมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น แทนที่จะมัวเสียเวลาเสียอารมณ์กับเรื่องราว

หรือบุคคลเหล่านั้น เราก็สนใจของเรา กลับเข้ามาหยุดนิ่งอยู่ภายใน ให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัว

ชีวิตคนเรานั้นสั้นนัก เราไม่มีเวลามากพอที่จะเสียเวลาไปกับเรื่อง

ไร้สาระ เพียงแค่เราตามดูจิตของเรา ให้รู้เท่าทันกิเลส ไม่ให้ใจตกอยู่ในอารมณ์ โลก โกรธ หลง ไม่ให้ฟุ้งซ่าน ไม่ให้ขุ่นมัว แค่นี้ก็หมดเวลาไปวันหนึ่งๆ แล้ว

เพราะฉะนั้นอย่ามัวเสียเวลาขุ่นมัวกับคนรอบข้าง อย่าไปถือสา

ในความไม่สมบูรณ์ของเขา อะไรที่ให้อภัยได้ ก็ควรให้อภัยกัน ถ้าเรารู้จักปลด ปล่อยวางอย่างนี้ ใจของเราจะปลอด โปร่ง เบา สบาย เป็นเหตุให้เข้าถึงธรรมได้อย่างง่ายดาย

ในอดีต มีพระราชาแห่งแคว้นกาลิ ทรงพระนามว่า “พระเจ้าพรหมทัต” ท่านทรงมีกำลังทรัพย์ กำลังคน และพาหนะมากมาย ส่วนแคว้นใกล้เคียงชื่อว่า แคว้นโกศล มีพระราชาพระนามว่า “พระเจ้าทิสิติ” ทรงมีกำลังน้อยกว่า

พระเจ้าพรหมทัตได้ยกกองทัพไปโจมตีแคว้นโกศล ฝ่ายพระเจ้าทิสิติเมื่อทราบข่าว ดำริว่า “เมืองของเราเป็นเมืองเล็ก ไม่อาจจะต้านทานศึกครั้งนี้ได้ ถ้าเราฝืนต่อสู้ไป ผู้คนก็จะล้มตายกันมาก เราไม่อยากให้ใครต้องตาย ดังนั้นเราควรจะสละเมือง”

เมื่อคิดดังนั้นแล้วทรงพาพระมเหสีหนีออกจากพระ นครไปอยู่ในป่าอาศัยอยู่กับนายช่างหม้อ ทรงปลอมพระองค์เป็นปริพาชก อยู่มาไม่นาน พระมเหสีได้ตั้งครรรค์ ให้กำเนิดโอรสพระนามว่า “ทิมารุกุมาร”

เมื่อพระโอรสเติบโตขึ้น พระเจ้าทิสิติก็ส่งโอรสไปศึกษาศิลปวิทยาอีกเมืองหนึ่ง เพราะคิดว่าหากอยู่ด้วยกัน เมื่อมีภัยเกิดขึ้นก็จะตายกันเสียทั้งหมด

ต่อมาได้มีพราณป่าเข้าไปล่าสัตว์ แล้วหลงทางไปพบกับพระเจ้าทิสิติ พระองค์ได้ให้ความช่วยเหลือพราณป่า ด้วยพระเมตตา ฝ่ายพราณป่าจำได้ว่านี่คือพระราชาแห่งแคว้นโกศล ด้วยความโลภ อยากได้รางวัล จึงนำความนี้ไป

ทูลพระเจ้าพรหมทัต

พวกทหารของพระเจ้าพรหมทัตได้มาจับพระเจ้าทีฆิตีและพระมเหสีมัดกับเครื่องพันธนาการ นำออกประจานตามทางสี่แพร่ง ลงโทษอย่างแสนสาหัส บางทีก็เอาเชือกมัดมือทั้ง ๒ ข้าง แล้วให้ม้าวิ่งลากไป ทั้งสองพระองค์ได้รับความทุกข์ทรมานมาก

ในขณะนั้น ทิฆมาวุฑฺโฒ ซึ่งไปร่ำเรียนอยู่ที่ต่างเมือง เกิดความคิดถึงพระบิดาพระมารดา จึงกลับมาเยี่ยมที่บ้าน เมื่อไม่พบจึงตามเข้าไปในแคว้นกาสิ ได้เห็นพระราชบิดาและพระราชมารดา กำลังถูกพวกทหารประจาน และได้รับความทุกข์ทรมานสาหัส จึงแหวกฝูงชนเข้าไปดูใกล้ๆ

เมื่อพระเจ้าทีฆิตีทรงเห็นพระโอรสจึงตรัสขึ้น เพื่อให้ทรงได้ยินว่า **“อย่าเห็นแก่ยาว อย่าเห็นแก่สั้น”** พระองค์ได้ตรัสอย่างนั้นอยู่ถึง ๒-๓ ครั้ง ทิฆมาวุฑฺโฒเป็นคนมีปัญญา จึงทรงอดทนยับยั้งตนไว้

เมื่อฝ่ายเจ้าหน้าที่นำทั้งสองพระองค์ตระเวนไปทั่วเมืองแล้ว ก็นำไปประหารชีวิต และนำไปเสียบหลาวประจานไว้นอกเมือง

พระราชกุมารได้เอาพระศพมาถวายพระเพลิง จากนั้นก็ปลอมตัวเป็นเด็กชาวบ้านคนหนึ่ง เข้ามาอยู่ในเมืองของพระเจ้าพรหมทัต ได้มาฝากตัวทำงานอยู่กับคนฝึกช้าง ทุกเช้าจะดัดฝึกขับร้องด้วยเสียงอันไพเราะ พระเจ้าพรหมทัตตื่นจากบรรทม ได้สดับเสียงอันไพเราะนั้นแล้ว เกิดความพอใจ จึงให้นำเด็กเลี้ยงช้างมาเข้าเฝ้า

เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นทิฆมาวุ ก็เกิดความเมตตารักใคร่ ทรงโปรดปรานเป็นอย่างมาก ได้แต่งตั้งให้เป็นมหาดเล็ก รับใช้ใกล้ชิดพระองค์ ทิฆมาวุก็ตั้งใจปฏิบัติราชการอย่างดี คอยสนองพระราชโองการด้วยดีตลอดมา

วันหนึ่ง พระเจ้าพรหมทัตโปรดให้ทิฆมาวุเทียมราชรถ เพื่อเสด็จไปทรงล่าเนื้อในป่า เมื่อเสด็จออกนอกเมือง ทิฆมาวุได้บังคับม้าวิ่งไปด้วยความเร็ว

เข้าไปในป่าลึก พวกทหารไม่สามารถจะตามทัน คงมีแต่พระราชากับทีฆาวุเท่านั้น พระราชาทรงเหนื่อยล้า เมื่อหยุดรถแล้ว จึงบรรทมหลับบนตักของทีฆาวุ

ในขณะนั้น ทีฆาวุกุมารได้ระลึกถึงความแค้นในอดีตว่า “บ้านเมืองของเราได้ถูกพระราชานี้ยึดไป แม้มารดา บิดาของเรา ก็ถูกพระราชานี้ฆ่ามาถึงเวลาที่จะจัดการกับศัตรูแล้ว” จึงทรงชักพระขรรค์ออกจากฝัก หมายจะแทงพระราชานี้ แต่ในขณะเดียวกัน ทรงระลึกถึงพระโอวาท ที่พระราชบิดาให้ไว้ก่อนสวรรคตว่า “อย่าเห็นแก่ยาว อย่าเห็นแก่สั้น” จึงไม่อยากจะเมิดคำของพระราชบิดา ได้สละพระขรรค์เก็บเข้าที่เดิม

ครู่หนึ่ง ความคิดอาฆาตได้ผุดขึ้นมาเป็นครั้งที่สอง พระกุมารก็ชักพระขรรค์ออกมาจะฆ่าอีก แต่ครั้นระลึกถึงพระโอวาทของพระชนกก็ยับยั้งเอาไว้อีก ทำอย่างนี้อยู่จนถึง ๓ ครั้ง

ในทันใดนั่นเอง พระเจ้าพรหมทัตได้ตื่นจากบรรทม ด้วยความหวาดผวา เสด็จลุกขึ้นอย่างผลุนผลัน ตรัสว่า ได้ทรงฝันเห็นทีฆาวุกุมารโอรสของพระเจ้าทิตติประหารพระองค์ด้วยพระขรรค์ จึงตกพระทัยตื่นขึ้น

ทันใดนั้น ทีฆาวุได้จับพระเศียรของพระเจ้าพรหมทัต แล้วเอาพระขรรค์จ่อที่พระคอพร้อมกับประกาศว่า “เรานี้แหละ คือทีฆาวุกุมาร พระองค์ได้ทรงทำความพินาศให้แก่มารดาบิดาของเรา บัดนี้ถึงเวลาที่จะได้ชำระโทษแล้ว”

พระเจ้าพรหมทัตยังตกพระทัยมากขึ้น ทรงหมอบลงแทบเท้าพระกุมาร แล้วร้องขอชีวิต ทีฆาวุจึงทูลว่า “ข้าพเจ้าถวายชีวิตแก่พระองค์ได้ แต่ขอให้พระองค์ได้ประทานชีวิตแก่ข้าพเจ้าเช่นกัน”

พระเจ้าพรหมทัตจึงตรัสว่า “ถ้าอย่างนั้น เจ้าจงให้ชีวิตแก่เรา เราก็จะให้ชีวิตแก่เจ้า” เป็นอันว่าทั้งสองฝ่ายให้ชีวิตแก่กันและกัน โดยจะไม่จองเวรกันอีก แล้วเดินทางกลับเข้าสู่พระนคร

ครั้งเสด็จกลับเข้าไปถึงพระนคร ทรงมีรับสั่งให้ประชุมเสนามาตย์

ทั้งหมด ได้ตรัสถามขึ้นในที่ประชุมว่า “ถ้าหากว่าท่านทั้งหลายเห็นทีฆากุมาร ซึ่งเป็นโอรสของพระเจ้า ทีฆิตจะอย่างไร?”

พวกอำมาตย์เหล่านั้นทูลว่าจะตัดมือบ้าง จะตัดเท้าบ้าง ตัดศรีษะบ้าง พระเจ้าพรหมทัตจึงตรัสขึ้นว่า “ท่านทั้งหลาย บุรุษนี้แหละเป็นทีฆากุมาร แต่ว่าใครๆ ไม่อาจจะทำอันตรายใดๆ ต่อพระกุมารนี้ เพราะกุมารนี้ได้ให้ชีวิตแก่เรา และเราก็ได้ให้ชีวิตแก่กุมารนี้”

ต่อจากนั้นได้ตรัสถามทีฆากุมารว่า “เพราะเหตุใด เจ้าจึงไม่ฆ่าเรา” ทีฆากุมารทูลว่า “ก่อนที่พระบิดาจะสวรรคต ได้ให้โอวาทแก่ข้าพเจ้าว่า อย่าเห็นแก่ยาว อย่าเห็นแก่สั้น

อย่าเห็นแก่ยาว คือ อย่าทำการจองเวรกันให้ยืดเยื้อ เพราะเวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร

อย่าเห็นแก่สั้น คือ อย่าทำการแตกร้างกับมิตรเร็วเกินไป ให้อดทนสงบเสงี่ยม”

เมื่อพระราชได้สดับดังนั้น ก็ทรงชื่นชมทีฆากุมาร ว่าเป็นผู้มีคุณธรรม มีปัญญา สามารถเข้าใจเนื้อความโดยย่อได้อย่างแจ่มแจ้ง

ทีฆากุมาร คือ อดีตชาติของพระลัมบาลัมพุทเธเจ้า ในครั้งที่ทรงบำเพ็ญบารมีเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านทรงสอนว่า

**“เธอทั้งหลายอย่าบาดหมางกัน อย่าแก่งแย่งกัน
อย่าวิวาทกัน พึงอดทน และสงบเสงี่ยม เพราะขันติ
โสรัจจะ จะทำให้งามในธรรมวินัยนี้”**

พวกเราที่เช่นเดียวกันนี้จะ ให้ความอดทนและสงบเสงี่ยม เพราะความผูกโกรธ ผูกอาฆาตพยาบาทไม่ดีเลย เรายังจะต้องสร้างบารมีไปอีกนานจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม เพราะฉะนั้นถ้าหากเราได้รับอารมณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจ ก็อย่าไปขุ่นมัวหรือขัดเคืองใจ ให้ตั้งจิตแผ่เมตตาไปยังสรรพสัตว์

ทั้งหลาย

วิธีการแผ่เมตตา ให้ทำงานๆ อย่างนี้ คือให้เอาใจหยุดไปที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ประมาณกึ่งกลางกาย ในระดับเหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ ทำใจของเราให้เบิกบาน แ่มชื่นอย่างมีความสุข มองให้เห็นว่าสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ต่างต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในภพทั้งสามนี้ จะเป็นมนุษย์ เทวดา พรหม หรืออรูปพรหม สัตว์ทั้งหลายที่มีสองเท้า สี่เท้า มีเท้ามาก มีเท้าน้อย หรือไม่มีเท้าก็ดี เปเรต อสุรกาย สัตว์นรกทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

ขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย ได้มีส่วนแห่งบุญที่เราได้ ตั้งใจเจริญสมาธิภาวนา ให้พ้นทุกข์ โศก โรค ภัย พ้นจากกิเลสอาสวะ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ให้เข้าถึงความสุขกายสุขใจ เข้าถึงความสุขอันยิ่งใหญ่ คือความสุขในพระนิพพาน ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่เกิดจากการปฏิบัติธรรมของเรา ทำใจของเราให้เบิกบาน ให้แ่มชื่น ไม่มีเวร ไม่มีภัยกับผู้ใดทั้งสิ้น ให้จิตใจของเราสะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ทั้งกาย วาจาและใจ มีความสุขทั้งกายและใจ

จากนั้นให้อธิษฐานจิตว่า ด้วยอานุภาพแห่งบุญนี้ ขอให้เรามีความสุขกายสุขใจ พ้นจากทุกข์ โศก โรค ภัย ให้สมบุญไปด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผล นิพพาน ให้พบแต่ความสุขความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงาน และสิ่งที่พึงปรารถนา ให้การงานบรรลุปเป้าหมาย ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว ครอบครัวธรรมกาย ให้สุขภาพร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง อย่าเจ็บไข้ได้ป่วย ให้อายุยืนยาว จิตใจเบิกบาน แจ่มใส สว่างไสวด้วยธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ให้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด แดกฉานแทงตลอดทั้งทางโลกและทางธรรม ปฏิบัติธรรมก็ให้ปฏิบัติได้สะดวก รู้ได้เร็ว จิตใจสะอาดบริสุทธิ์ ราวกับผู้นิรทุกข์ที่เข้าถึงความ เต็มเปี่ยมแห่งชีวิตแล้ว มีจิตเปี่ยมด้วยเมตตาจิต ตั้งพระบรมโพธิสัตว์เจ้า ให้เข้าถึงพระธรรมกายโดยเร็วพลัน จงทุกท่านเทอญ

เชื่อมั่นในพระรัตนตรัย

(วันจันทร์ที่ ๑๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย ซึ่งเป็นช่วงเวลาอันทรงคุณค่า ที่เราจะได้เจริญสมาธิภาวนา เพื่อกลั่นกาย วาจา ใจของเรา ให้สะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ๓ อย่างนี้เท่านั้น ที่เราจะยึดเอาเป็นที่พึ่งที่แท้จริงได้ คือ เมื่อเราประสบทุกข์ เราก็เข้าไปพึ่งท่านได้ พึ่งท่านแล้ว ก็จะมีแต่ความสุข มีสติ และปัญญาเกิดขึ้น สามารถแก้ไขปัญหามากมายให้ลุล่วงไปได้ และเป็นที่ระลึกอันสูงสุด ควรที่จะระลึกถึงท่านอยู่เสมอ นี่ก็แล้วจะมีความสุข สดชื่น ใจของเราจะบริสุทธิ์ยิ่งๆ ขึ้นไปตามลำดับ

(นำนั่งสมาธิ)

พระลัมมะลัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

ธมมปีติ สุขํ เสติ วิปัสสนุเนน เจตสา

อริยปโปเวทิตะ ธมฺเม สทา รมติ ปณฺธิโต

“บุคคล ผู้เฝ้าอัมในธรรม มีใจผ่องใส ย่อมอยู่เป็นสุข บัณฑิตย่อมยินดีในธรรม ที่พระอริยเจ้าประกาศแล้วทุกเมื่อ”

มนุษย์ทุกคนในโลก ล้วนแสวงหาความสุขด้วยกันทั้งสิ้น บ้างก็แสวงหาจากการดื่ม จากการกิน จากการเที่ยว หรือจากการได้รับของที่ถูใจ แต่ความสุขเหล่านั้นเป็นความสุขชั่วคราว ไม่ยั่งยืน เมื่อได้รับแล้วก็ต้องแสวงหากันใหม่อยู่ร่ำไป ถ้าจะเรียกให้ถูก เราต้องเรียกว่าเป็นความเพลินมากกว่าแล้วอะไร คือ ความสุขที่แท้จริง อยู่ที่ไหน มีลักษณะอย่างไร

ความสุขที่แท้จริง ต้องเป็นความสุขที่เป็นอมตะ เป็นความสุขที่เข้าถึงได้ สัมผัสได้ นั่นคือความสุขที่เกิดจากการเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน เป็นสุขล้วนๆ ที่ปราศจากความโลภ ความโกรธ ความหลง

เป็นความสุขที่คู่กับความบริสุทธิ์ จะเข้าถึงความสุขนี้ได้ ด้วยวิธีการทำให้หยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายเท่านั้น เหมือนอย่าง “พระมหากัปปินะ” ที่มีความสุขภายใน ท่านมักจะอุทานอยู่เสมอๆ ว่า “สุขจริงหนอ สุขจริงหนอ”

เรื่องมีอยู่ว่า ในสมัยพุทธกาล มีพระราชบุตรองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า “มหากัปปินะ” ทุกๆ เช้า พระองค์จะส่งทหารออกไปสืบข่าวว่า ขณะนี้มีพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ บังเกิดขึ้นแล้วหรือยัง ทรงทำเช่นนั้นอยู่เป็นเวลานาน ก็ยังไม่ทราบข่าวนี้แต่อย่างใด

วันหนึ่ง ขณะที่พระองค์เสด็จประพาสอุทยาน พร้อมกับมหาอำมาตย์หนึ่งพันคน ได้เห็นพ่อค้า ๕๐๐ คน เดินทางผ่านมา จึงตรัสถามว่า “ท่านทั้งหลายเดินทางมาจากที่ไหนล่ะ?”

พ่อค้ากราบทูลว่า “ข้าพระองค์มาจากเมืองสาวัตถี ซึ่งอยู่ไกลจากเมืองนี้ ๑๒๐ โยชน์ พระเจ้าข้า”

พระองค์ตรัสต่อว่า “ในบ้านเมืองของท่าน มีข้าวปลาอาหารบริบูรณ์ดีหรือ พระราชาของพวกท่านตั้งอยู่ในศีลในธรรมดีหรือ?”

“บ้านเมืองของข้าพระองค์สมบูรณ์ทุกอย่าง ทั้งพระราชาก็ทรงตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรมดี พระเจ้าข้า”

พระราชาทรัสถามต่อว่า “มีเรื่องอะไรน่าสนใจ เกิดขึ้นในประเทศของพวกท่านบ้างล่ะ?”

พ่อค้ากราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงเป็นสมมติเทพ **บัดนี้ พุทธรัตนะบังเกิดขึ้นแล้วในประเทศของข้าพระองค์ พระเจ้าข้า**”

ทันทีที่พระมหากษัตริย์ได้ทรงสดับว่า พระพุทธเจ้าเสด็จอุบัติขึ้นแล้วในโลก ท่านเกิดความปีติแผ่ซ่านไปทั่วพระวรกาย จนมีอาจะข่มความปีตินั้นได้ จึงตรัสถามเข้าไปอีกว่า “พวกท่านกล่าวว่าอะไรนะ?”

“พวกข้าพระพุทธเจ้ากราบบังคมทูลว่า พุทธรัตนะบังเกิดขึ้นแล้ว พระเจ้าข้า”

ทรงสดับนิ่งอยู่ครู่หนึ่งด้วยปีติอันแรงกล้า แล้วตรัสถามซ้ำเป็นครั้งที่ ๓ พวกพ่อค้าก็ยืนยันเช่นเดิม พระองค์ทรงเบิกบานพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้ทราบข่าวดีนี้ และได้พระราชทานทรัพย์ ๑ แสนเป็นรางวัลแก่พ่อค้า

พระราชาทรัสถามต่อไปอีกว่า “มีข่าวดีอะไรเกิดขึ้นอีกบ้างไหม?” พ่อค้ากราบบังคมทูลว่า “มีพระเจ้าข้า **พระธรรมได้บังเกิดขึ้นแล้ว พระเจ้าข้า**”

พระอาการปีติใหญ่หลวงได้เกิดขึ้นอีก ทรงนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วตรัสถามย้ำถึง ๓ ครั้ง พ่อค้าก็ตอบเช่นเดิม ทรงเบิกบานพระทัยเป็นอย่างยิ่ง จึงพระราชทานรางวัลให้แก่พ่อค้าอีก ๑ แสน

พระองค์ตรัสถามต่ออีกว่า “มีข่าวดีอะไรเกิดขึ้นอีกไหม?” พ่อค้าก็ตอบว่า “มีพระเจ้าข้า **พระสงฆ์ได้บังเกิดขึ้นแล้ว พระเจ้าข้า**”

พระองค์ทรงมีปีติแผ่ซ่านไปทั่วพระวรกาย แล้วตรัสถามย้ำถึง ๓ ครั้ง พร้อมทั้งพระราชทานทรัพย์อีก ๑ แสนให้เป็นรางวัล

พระมหากษัตริย์ตรัสกับเหล่าอำมาตย์ทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลาย บัดนี้ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ได้บังเกิดขึ้นแล้ว เรามีอาจจะครองราชย์ได้อีก

ต่อไป เราจะออกบวชในวันนี้แหละ”

เหล่าอำมาตย์ได้เคยสั่งสมบุญมาร่วมกับพระราชา จึงพากันทูลว่า “พวกข้าพระองค์ก็จะขอบวชกับพระองค์ด้วย พระเจ้าข้า” ทั้งหมดได้มุ่งตรงไปยังสำนักของพระบรมศาสดาทันที

ในระหว่างทาง พระมหากษัตริย์และอำมาตย์พันคน เดินทางมาถึง ฝั่งแม่น้ำอารวปัญา มีขนาดกว้าง ๔ กิโลเมตร ลึก ๔ กิโลเมตร แม่น้ำเต็มฝั่ง จะหาแพหรือเรือก็ไม่มี

พระองค์ดำริว่า “ถ้าจะทรงตระเตรียมเรือแพจะเสียเวลามาก แต่ ความซารุกรานอยู่ทุกวินาที นำเราทั้งหลายเข้าไปสู่ความตาย”

พระองค์จึงทรงตั้งสัตยาธิษฐานว่า **“เราไม่มีความกลางแคลงสงสัย ในพระรัตนตรัย และออกบวชอุทิศชีวิต เพื่อพระพุทธเจ้า ด้วยอานุภาพ แห่งพุทธรัตนะ ขอแม่น้ำนี้จงเป็นเหมือนแผ่นดินเกิด”**

ตรัสแล้วก็ทรงควมม้าวิ่งไปบนผิวน้ำพร้อมอำมาตย์พันคน ม้าเหล่านั้น วิ่งไปบนผิวน้ำ ดุจวิ่งไปบนแผ่นดิน แม้เพียงปลายกีบของม้าก็ไม่เปียกน้ำ

เมื่อเสด็จมาถึงแม่น้ำสายที่ ๒ ชื่อนิลวาหนา ซึ่งมีความกว้าง ๘ กิโลเมตร ลึก ๘ กิโลเมตร พระองค์จะหาแพหรือเรือก็ไม่มี พระองค์ดำริถึงการเสีย เวลาในการแสวงหา จึงตั้งสัตยาธิษฐานว่า

“เราไม่มีความกลางแคลงสงสัยในพระรัตนตรัย ได้ออกบวชอุทิศ ชีวิตเพื่อพระธรรม ด้วยอานุภาพของธรรมรัตนะ ขอแม่น้ำนี้จงเป็นเหมือน แผ่นดินเกิด” แล้วก็ทรงควมม้าไปบนผิวน้ำได้อย่างอัศจรรย์

เมื่อเสด็จมาถึงแม่น้ำสายที่ ๓ ชื่อจันทภาค กว้าง ๑๖ กิโลเมตร ลึก ๑๖ กิโลเมตร แม่น้ำนั้นเต็มเปี่ยม จะหาแพหรือเรือก็ไม่มี พระองค์ดำริเช่น เดิม แล้วก็ตั้งสัตยาธิษฐาน **“ระลึกถึงคุณของพระสงฆ์”** แล้วได้เสด็จไปบนผิวน้ำได้อย่างอัศจรรย์เช่นเดียวกัน

ในเวลารุ่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรวจดูสัตว์โลกว่า ผู้มีบุญท่านใดหนอ จะเข้ามาในข่ายพระญาณ ทรงทราบว่าพระมหากัปปินะออกผนวช อุทิศเฉพาะพระองค์ จึงทรงเหาะไปประทับรออยู่ใต้ต้นไทรใหญ่ ทรงนั่งสมาธิ คู้บัลลังก์ แล้วเปล่งฉัพพรรณรังสีไปหาพระราชา จนทำให้บริเวณนั้นมีลีเลื่องทองอร่ามเปล่งปลั่งดังทองคำ

พระมหากัปปินะพร้อมอำมาตย์ เห็นฉัพพรรณรังสีส่องสว่างนำทาง จึงดำริว่า แสงสว่างนี้ไม่ใช่แสงของดวงจันทร์ ไม่ใช่แสงของดวงอาทิตย์ ไม่ใช่รัศมีของเทวดา พรหม อรูปพรหม จะต้องเป็นแสงแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้า แน่نون ทรงเสด็จตามแสงนั้นไป แล้วน้อมพระวรกายเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงธรรม อันไพเราะ บริสุทธิ บริบูรณ์ พร้อมทั้งอรรถและพยัญชนะ งดงามในเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย โปรดพระราชาและอำมาตย์ทั้งหลาย ทำให้พระมหากัปปินะพร้อมอำมาตย์ มีใจสงบ หยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกาย ได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน และได้รับการอุปสมบทจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฝ่ายพระมหาลีพร้อมภรรยาอำมาตย์ เมื่อได้ทราบข่าวการบังเกิดขึ้นของพระรัตนตรัยจากพ่อค้าแล้ว ทรงปิติยินดี ได้พระราชทานทรัพย์ถึง ๙ แสน เป็นรางวัลให้แก่พ่อค้า

แล้วตรัสว่า “บัดนี้ พระรัตนตรัยบังเกิดขึ้นแล้ว พระราชาทั้งราชสมบัติให้เรา ทำให้เราเป็นทุกข์ สมบัตินี้อุปมาเหมือนพระเขษะ หรือน้ำลายที่พระองค์ทรงบ้วนทิ้งแล้ว เราไม่อาจจะรับได้ เราจะออกบวชเช่นกัน”

บรรดาภรรยาอำมาตย์ก็ขอออกบวชด้วย ทั้งหมดได้ออกเดินทางไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทราบด้วยญาณทัสสนะ ถึงการเสด็จมาของพระมหาลีและภรรยาอำมาตย์ เพื่อให้ใจของทุกคนคลายจากความตื้นตัน มีใจสงบ พร้อมทั้งจะรองรับธรรมะอันบริสุทธิ์ได้ จึงทรงแสดงปาฏิหาริย์ ด้วย

พุทธานุภาพ ไม่ให้พระมเหสีและคณะมองเห็นพระราชและเหล่าอำมาตย์

เมื่อพระมเหสีพร้อมคณะเสด็จมาถึง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงธรรมให้ฟัง ทำให้พระมเหสีและคณะมีใจสงบหยุดนิ่ง เข้าถึงพระรัตนตรัย บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน ในขณะที่เดียวกันพระมหากัปปินะ และอำมาตย์หนึ่งพัน ได้ฟังพระธรรมเทศนาซ้ำอีกรอบหนึ่ง จึงได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ในที่นั่นเอง

พระมหากัปปินะ เมื่อเข้าถึงกายธรรมอรหัตแล้ว ไม่ว่าพระองค์จะประทับนั่ง นอน ยืน เดิน หรือจะพำนักรู้ใด ไฉน บ่นกองฟาง หรือที่ใดก็ตาม พระองค์มักจะเปล่งพระอุทานว่า “สุขจริงหนอ สุขจริงหนอ” อยู่เสมอๆ

พระภิกษุทั้งหลายที่ยังเป็นพระปุถุชน หรือเป็นสมมุติสงฆ์อยู่ ยังไม่รู้จักความสุขอันประณีต ที่เกิดจากการเข้าถึงธรรม ต่างก็คิดว่าพระองค์ทรงรำพึงถึงความสุข เมื่อครั้งยังเป็นพระราชอาอยู่

พระบรมศาสดาทรงทราบเรื่องนั้น จึงตรัสว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุตรของเรา ไม่ได้เปล่งอุทานถึงความสุขในครั้งที่เคยเสวยราชสมบัติ แต่มีความสุขจากการได้เข้าถึงธรรมที่บังเกิดขึ้น บัดนี้ เธอได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์แล้ว” ครั้นตรัสรับรองดังนี้แล้ว ได้ตรัสต่อว่า

**“บุคคลผู้เฝ้ามองในธรรม มีใจผ่องใส ย่อมนอนเป็นสุข บัณฑิต
ย่อมยินดีในธรรม ที่พระอริยเจ้าประกาศแล้วทุกเมื่อ”**

ท่านสาธุชนทั้งหลาย บัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อน เมื่อทราบการบังเกิดขึ้นของพระรัตนตรัยแล้ว ต่างก็ไม่รอช้า มุ่งที่จะแสวงหาว่า ทำอย่างไรจะได้เข้าถึงพระรัตนตรัย พวกเราก็คงจะเป็นเช่นนั้น บัดนี้ เรารู้แล้วว่า พระรัตนตรัยอยู่ที่ตรงไหน จะเข้าถึงได้อย่างไร เหลืออย่างเดียว คือ **ต้องลงมือทำจริงๆ จังๆ** หมั่นฝึกใจให้หยุด ให้นิ่ง ให้ได้ทุกๆ วัน เมื่อใจหยุดนิ่งได้สนิทดีแล้ว เราทุกคนก็จะได้พบที่พึ่ง และเข้าถึงความสุขที่แท้จริงภายในเช่นเดียวกัน

ในที่สุดนี้ ขออนุภาพแห่งบุญบารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ ลีลา
 เฉียบขาดของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอรหันตเจ้า
 ทั้งปวง บารมีธรรมของพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ
 ภาษีเจริญ (สด จนทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย จงมาประมวลรวมกันอยู่
 ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้เป็นดวงบุญ ที่มีความสว่างโพล่ง ประดุจดวง
 อาทิตย์ตอนเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้ มีฤทธิ์ มีเดช มีอนุภาพ ดึงดูดสมบัติ
 ทั้งหลาย มาใช้สร้างบารมีอย่างไม่รู้จักหมดจักสิ้น ให้เข้าถึงฐานะแห่งความ
 เป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ คำจุนพระพุทธศาสนา

ให้มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงสมบูรณ์ อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้
 ให้มีอายุยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนานๆ ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็น
 ครอบครัวแก้ว ครอบครัวธรรมกาย ให้เข้าถึงเป้าหมายอันสูงสุดของชีวิต ได้
 เข้าถึงพระธรรมกาย รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชชาธรรมกาย ไปทุกภพ
 ทุกชาติ ตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน จงทุกท่านเทอญ

กาลเวลาพิสูจน์ความดี

(วันอังคารที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ถึงเวลาธรรมกาย ซึ่งเป็นช่วงเวลาอันทรงคุณค่า ที่เราจะได้เจริญสมาธิภาวนา เพื่อกลั่นกาย วาจา ใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส เหมาะสมที่จะรองรับพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

ชีวิตเปรียบเสมือนการเดินทางไกล การเดินทางจำเป็นต้องมีเสบียงติดตัวไป เพื่อหล่อเลี้ยงสังขารร่างกายให้ดำรงอยู่ได้ **การเดินทางไปสู่อายตนนิพพาน ก็จะต้องมีเสบียง คือบุญ บุญเป็นสิ่งที่ชำระใจของเราให้ใสสะอาด บริสุทธิ์** เมื่อจิตบริสุทธิ์ เราก็จะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ความโลภ ความโกรธ และความหลงได้

(นำนั่งสมาธิ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงมอบหลักการในการดำเนินชีวิตของชาวพุทธ เอาไว้ว่า **ต้องละชั่ว ทำดี และทำใจให้ผ่องใส** ซึ่งชาวพุทธทั้งหลายได้ยึดถือ และปฏิบัติสืบเนื่องติดต่อกันมาตราบเท่าทุกวันนี้

นอกจากนี้ พระพุทธองค์ทรงประทานวิธีการในการ เผยแผ่พระพุทธศาสนาเอาไว้ว่า

“ต้องไม่เข้าไปว่าร้ายกัน

ต้องไม่เข้าไปเบียดเบียนกัน

ต้องมีความสำรวมในศีล

ต้องรู้จักประมาณในการบริโภค

ต้องรู้จักที่นอนที่นั่งอันสงัด

และต้องประกอบความเพียรในอธิจิต

นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย”

เมื่อมีความไม่เข้าใจใดๆ เกิดขึ้น พระพุทธองค์ทรงสอนไม่ให้ไปว่าร้ายใคร หรือไปต่อล้อต่อเถียงกับใคร ถ้าคิดแล้วตรองแล้วว่าสิ่งที่เราทำนั้นดีอยู่แล้ว ก็ให้ทำความดีต่อไป อย่าได้หวั่นไหว ให้อดทน และอย่าไปประทุษร้ายใคร แม้เขาจะไม่เห็นด้วย หรือขัดขวางการทำความดีของเราก็ตาม

พระองค์ไม่ทรงสรรเสริญการเบียดเบียน หรือการทำร้ายซึ่งกันและกัน เพราะนั่นเป็นทางมาแห่งบาปอกุศล ทรงสอนให้หันกลับมาพิจารณาตนเอง สำรวมในศีล รักษาศีลของเราให้บริสุทธิ์ อย่าให้ต่างพร้อย ตรงไหนบกพร่อง ก็ปรับปรุงแก้ไขใหม่ ให้เพิ่มเติมความบริสุทธิ์เข้าไปทุกวัน

นอกจากนี้ พระพุทธองค์ทรงสอนให้รู้จักประมาณในการบริโภค รับประทานอาหารแต่พอดี อย่ากินทิ้งกินขว้าง

จะนั่งจะนอนที่ไหน ก็ดูให้เหมาะสมกับตัวเอง ให้หาสถานที่ที่เหมาะสมต่อการปฏิบัติธรรม จะได้เข้าถึงธรรมง่ายๆ ซึ่งควรจะเป็นสถานที่ที่สงบ สงัดจากเสียงรบกวน จะได้เหมาะต่อการฝึกใจของเราให้หยุดนิ่ง ทำความเพียร ให้เต็มที่ ทำจิตให้บริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย

ถ้าทำได้แบบนี้ จึงจะได้ชื่อว่าดำเนินตามรอยบาทพระบรมศาสดา สมกับที่เป็นพุทธศาสนิกชนที่แท้จริง

ในสมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเริ่มประกาศพระพุทธศาสนาใหม่ๆ ได้มีมหาชนศรัทธาเลื่อมใส และออกบวชตามพระองค์เป็นจำนวนมาก มนุษย์

และเทวาททั้งหลาย ต่างก็มาฟังธรรมจากพระองค์ จนมีดวงตาเห็นธรรมกันนับไม่ถ้วน

เมื่อสาวกของพระองค์มีมากขึ้น พระพุทธศาสนาก็ได้แผ่ขยายกว้างขวางออกไป เกียรติคุณก็ขจรขยายไปทั่วทั้งชมพูทวีป ทำให้พวกเดียรฉัตร ซึ่งเป็นนักบวชนอกพระพุทธศาสนาเสื่อมจากลาภสักการะ เป็นเช่นกับแสงของหิ่งห้อย ในยามที่อาทิตย์ส่องแสง ความศรัทธาที่พวกตนเคยได้รับก็ถดถอยลงไป เพราะคำสอนที่ไม่มีแก่นสารสาระอะไรนั่นเอง

พวกเดียรฉัตรเหล่านั้น จึงได้ป่าวประกาศให้มหาชนได้ทราบว่า “มิใช่เพียงสมณโคดมเท่านั้นที่เป็นพระพุทธเจ้า แม้พวกเราก็เป็นพระพุทธเจ้า ทานที่ถวายแก่สมณโคดมมีผลมากอย่างไร ทานที่ถวายแก่พวกเราก็มียผลมากเหมือนกัน ทานทั้งหลายจงมาถวายทานแก่พวกเราเถอะ”

ถึงจะเที่ยวป่าวประกาศอย่างไร คำพูดนั้นก็ไร้ผล ความศรัทธาและลาภสักการะก็ยังเสื่อมถอยลงไปทุกวัน ในขณะที่พระพุทธศาสนากลับเจริญรุ่งเรืองขึ้น มีผู้คนที่มียศูญญามานับถือกันมากมาย เพราะผู้ปฏิบัติต่างได้รับผลของการปฏิบัติตนเอง

พวกเดียรฉัตรจึงประชุมกันว่า “พวกเราควรร่วมมือกัน หาอุบายใส่ร้ายสมณโคดม เพื่อให้เกิดความมัวหมองขึ้น คนทั้งหลายจะได้ไม่เลื่อมใส แล้วกลับมาเป็นพวกของเราตามเดิม ลาภสักการะทั้งหมดก็จะตกเป็นของเรา”

ในกรุงสาวัตถี มีปริพาชิกา ชื่อว่า **“จิณฺจมาณวิกา”** นางเป็นหญิงรูปงาม ความงามของนางเปรียบประดุจเทพอัปสรในสรวงสวรรค์ สวยงามจนมีรัศมีเปล่งออกจากศีรษะของนาง พวกเดียรฉัตรเหล่านั้นจึงคิดที่จะใช้นางเป็นเครื่องมือในการล้มล้างพระพุทธศาสนา

เมื่อจิณฺจมาณวิกาไปสู่สำนักของเหล่าเดียรฉัตร พวกเดียรฉัตรก็แก้มกกล่าวให้นางเห็นใจว่า “นี่เธอ พระสมณโคดมได้ทำให้พวกเราเป็นทุกข์ใจมาก เราต้องเสื่อมจากลาภสักการะ ได้รับความลำบาก ถ้าหากเธออยากจะให้เรา

เรามีความสุขละก็ จงหาโทษให้พระสมณโคตมเถิด หากเธอทำได้ ก็จะเป็นกุศลใหญ่แก่เธอ” นางหลงเชื่อจึงตกลงทำตามคำแนะนำของพวกเดียรฉัตร

ในตอนเย็น จึงได้เริ่มแผนการ เดินมุ่งหน้าไปยังวัดพระเชตวัน แต่งตัวเรียบร้อย ถือดอกไม้ของหอมเข้าไป เดินสวนกับสาวุชนทั้งหลายที่ฟังธรรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว เมื่อเดินสวนทางกัน คนก็สงสัย จึงถามว่า “นี่เธอจะไปไหนล่ะ?”

นางตอบ “ฉันจะเข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้า”

แต่พอกลับสายตาของผู้คนแล้ว แทนที่นางจะเข้าไปในวัด กลับแวะไปพักค้างที่สำนักของพวกเดียรฉัตร ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับวัดพระเชตวัน

ในตอนเช้า เมื่อสาวุชนออกจากพระนคร จะไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า นางทำทีเหมือนกับเพิ่งออกมาจากวัดพระเชตวัน แล้วก็เดินสวนกับสาวุชนเหล่านั้น

เมื่อถูกถามว่า “แม่นาง เมื่อคืนเธอไปนอนที่ไหนมา”

นางตอบว่า “เมื่อคืนฉันพักอยู่ในวัดพระเชตวันนี่แหละ”

นางทำอย่างนี้อยู่เป็นเดือน เมื่อถูกถามอีก จึงบอก “ฉันพักอยู่ในพระคันธกุฎีเดียวกันกับพระสมณโคตม”

พุทธบริษัททั้งหลายต่างเกิดความคลางแคลงสงสัย ที่เป็นปฤชณอยู่ บางคนก็เชื่อ แล้วก็มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์กันมากขึ้นทุกวัน

เวลาล่วงไป ๓-๔ เดือน นางทำเหมือนว่าเริ่มมีท้อง โดยเอาผ้าพันท้องให้ดูหนาขึ้น แล้วให้พวกเดียรฉัตรไปโพนทนาว่า นางได้มีท้องกับพระสมณโคตม เวลาผ่านไป ๙ เดือน นางทำเป็นท้องแก่ โดยเอาไม้กลมวางที่หน้าท้อง แล้วเอาผ้าห่มทับอีกที ให้พวกเดียรฉัตรเอาไม้ทุบที่หลังมือหลังเท้าให้ดูบวมขึ้นมา เหมือนคนใกล้จะคลอดเต็มที

เย็นวันหนึ่ง ในขณะที่พระบรมศาสดาทรงแสดงธรรมแก่มหาชน นางได้เดินเข้าไปท่ามกลางฝูงชน แล้วยืนต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ แล้วได้พูดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

“พระองค์นะ ดีแต่แสดงธรรมให้คนอื่น หม่อมฉันครรภ์แก่แล้ว ไม่เห็นมาสนใจเลย ทำไมพระองค์ไม่รีบไปหาสถานที่ สำหรับคลอดลูกเราล่ะ ถ้าหากพระองค์ไม่ทำเอง ก็น่าจะบอกอุปัฏฐากให้จัดการให้ก็ได้”

นางได้ตำนิภาษพระตถาคตเจ้าในท่ามกลางพุทธบริษัท โดยไม่มีความละอาย พระพุทธองค์ทรงนิ่งอย่างประเสริฐ แล้วตรัสด้วยพระสุรเสียงอันสงบบราบเรียบว่า

“ดูก่อนน้องหญิง คำที่เธอกล่าวนั้น มีแต่เพียงเราและเธอเท่านั้นที่รู้จัก”

แล้วทรงนิ่งด้วยพระพักตร์ที่เป็นปกติ มหาชนที่มีศรัทธาตั้งมั่นก็ไม่หวั่นไหว แต่ผู้ที่มีอินทรีย์ยังอ่อนอยู่ก็เริ่มไขว่ไขว่ เกิดความกลางแคลงสงสัย

นางจิตฺตมาณวิกาฯยังคงยืนนิภาษด่าว่าอยู่คนเดียว โดยมีได้หยุดปากจนเป็นเหตุให้อาสนะของท้าวสักกะมีอาการร้อน จึงสอดส่องทิพพจักขุลงมา ทรงทราบว่านางจิตฺตมาณวิกาได้กล่าวหาพระตถาคตด้วยคำที่ไม่จริง จึงดำริว่าเราจะต้องชำระคดีนี้ให้หมดจด แล้วเสด็จมาพร้อมกับเทพบุตร ๔ องค์ เทพบุตรได้แปลงเป็นลูกหนูเข้าไปกัดเชือกที่ผูกท่อนไม้เอาไว้ แล้วทำลมให้พัดผ้าห่มขึ้น นางมัวแต่ยืนด่า ไม่ทันรู้ตัว ไม้กลมที่มัดไว้ ก็กลิ้งตกลงบนหลังเท้าของนางได้รับความเจ็บปวด เมื่อความเป็นจริงปรากฏขึ้น นางตกใจมาก มหาชนที่รู้ความจริง ต่างพากันไล่ทุบตีนาง นางจึงรีบวิ่งหนีไป

เมื่อลับคลองจักรุ คือลับจากสายตาของพระตถาคต แผ่นดินไม่สามารถจะรองรับกรรมอันชั่วช้าที่นางได้ทำไว้ จึงแยกออกเป็นช่อง แล้วเปลวไฟก็ตั้งขึ้นจากอเวจีมหานรก ดึงดูดนางลงไปสู่อเวจีมหานรกทันที

เนื่องจากกรรมที่นางก่อขึ้นในครั้งนี้เป็นกรรมหนัก คือใส่ร้ายพระบรมศาสดาผู้บริสุทธิ์ จึงได้รับผลกระทบทันตาเห็น

ท่านสาธุชนทั้งหลาย **ความจริงก็คือความจริง พระพุทธศาสนาเป็นของจริงแท้ ของแท้ย่อมทนต่อการพิสูจน์ เหมือนทองแท้ไม่กลัวไฟ**

เพราะฉะนั้นในขณะที่เรากำลังสั่งสมบุญบารมีอยู่ นี้ เป็นธรรมดาที่เราจะต้องพบกับอุปสรรค แต่ไม่ว่าอุปสรรคจะมาในรูปแบบไหนมากมาย เพียงไร เราต้องไม่หวั่นไหว ตั้งใจทำความดีเรื่อยไป

หลวงพ่อยืนยันว่าเราทำดี เราต้องได้รับผลแห่งความดี เราทำบุญย่อมได้บุญแน่นอน กาลเวลาเท่านั้นจะเป็นเครื่องพิสูจน์การทำความดีของเรา

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ให้รักษาความสงบของใจเอาไว้ ทำใจให้หยุดนิ่งให้ใจเป็นกลางๆ อย่ายินดียินร้าย จงอดทนประหนึ่งช้างศึกที่เข้าสู่สงคราม โดยไม่ครั่นคร้ามต่อคมลูกศรของข้าศึกที่มาจากทิศทั้งสี่ จงอดทนประหนึ่งผ้าขี้ริ้วหรือผ้าเช็ดเท้า ที่คอยแต่จะทำความสะอาดให้กับทุกๆ คน

เพราะฉะนั้น อย่าได้หวั่นไหวต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้น อุปสรรคเป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคนต้องเจอ ถ้าทำใจให้หยุด เดี่ยวเราก็เกิดปัญญา สามารถแก้ไขปัญหาทุกอย่างได้โดยไม่ยากอะไร **การฝึกใจให้หยุดนิ่งจึงเป็นเรื่องที่สำคัญ ถ้าหยุดได้ จะทำให้เข้าถึงความสุขภายใน** เราก็จะไม่เป็นทุกข์ ปัญหาทั้งหลายก็จะไม่เข้ามากกระทบกระเทือนจิตใจ ดังนั้นควรฝึกหยุดฝึกนิ่งให้ดี เพราะ**ผู้ที่มีใจหยุดแล้วเท่านั้น จึงจะมีความสุขท่ามกลางความทุกข์ได้**

ในที่สุดนี้ ขออานุภาพแห่งบุญบารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญवादของพระพุทธเจ้าในอายตณนิพพาน นบอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และบุญบารมีที่ทุกท่านได้ประพาสปฏิบัติธรรมในวันนี้ จงมา

รวมอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นดวงบุญที่มีความสว่างโพล่ง ประดุจ ดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน

ให้ดวงบุญนี้ ดลบันดาลให้ทุกคน สามารถทำใจหยุดนิ่งภายใน เข้าถึงความสุขที่แท้จริง และความเต็มเปี่ยมของชีวิต ให้มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ประสบความสำเร็จในธุรกิจการงาน ได้เข้าถึงฐานะแห่งความเป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ คิดอะไรก็ให้สมความปรารถนา จงสำเร็จๆ ๑ เป็นอัศจรรย์ ให้หลับเป็นสุข ตื่นเป็นสุข เป็นสุขในทุกอิริยาบถ ให้มีดวงปัญญาอันสว่างไสว รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกายได้โดยง่ายโดยเร็วพลัน จงทุกท่านเทอญ

ทางสู่สวรรค์

(วันพุธที่ ๑๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย เราจะได้เจริญสมาธิภาวนา เพื่อกลั่นกาย วาจา ใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

ชีวิตของเราเปรียบเหมือนภาชนะดิน มีความเปราะบางยิ่งนัก ไม่รู้ว่า จะแตกสลายไปในวันใด เราถูกความแก่ ความเจ็บ และความตาย เพลิดเพลินอยู่ตลอดเวลา สังขารร่างกายของเรา มีการเกิดดับ-เกิดดับอยู่ทุกอนูวินาที แต่เนื่องจากมีความสืบทอดกันเร็วมาก เราจึงไม่ค่อยรู้ถึงการเกิดดับนั้น ทำให้เกิดความประมาทในวัยและชีวิต ดังนั้น ผู้มีปัญญาควรเร่งรีบทำความเพียร แสวงหาคุณค่า และเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต

(น่านั่งสมาธิ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสเล่าถึงเรื่องการสร้างบารมีของพระอินทร์ ว่า

“ท้าวลักกเทวราช ถึงความเป็นผู้ประเสริฐกว่า เทพยดาทั้งหลาย เพราะความไม่ประมาท บัณฑิตทั้งหลาย ย่อมไม่สรรเสริญความประมาท

ไม่ว่าในกาลไหนๆ บัณฑิตทั้งหลายย่อมสรรเสริญ ความไม่ประมาท”

ในประวัติศาสตร์การสร้างบารมีของผู้มีบุญในอดีต เราจะได้ยินเรื่องของพระอินทร์กันบ่อยๆ เป็นเรื่องปกติที่มีในพระพุทธศาสนา หลายท่านอาจจะสงสัยว่าพระอินทร์ หรือท้าวสักกเทวราชเป็นใคร มีจริงหรือไม่ บางครั้งเราก็ได้ยินว่าพระอินทร์ลงมายังโลกมนุษย์ เพื่อช่วยเหลือพระโพธิสัตว์ในยามคับขัน หรือบางทีก็เสด็จมาฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอินทร์ได้ทำบุญอะไรมา และทำไมถึงได้เป็นจอมเทพในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ในสมัยที่ท่านเป็นมนุษย์ ท่านเป็นผู้ที่ไม่ประมาทใน การทำความดี ได้ทำหนทางไปสู่สวรรค์ โดย **ประพจน์วัตตบท ๗ ประการอย่างสม่ำเสมอ** คือ เมื่ออยู่ในโลกมนุษย์

ท่านได้เลี้ยงดูบิดามารดาตลอดชีวิต ๑

ท่านเป็นผู้มีความประพฤติอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้หลักผู้ใหญ่ในตระกูล ๑

ท่านจะพูดจา เฉพาะเรื่องที่เป็นจริงเท่านั้น ไม่เคยโกหก ๑

ท่านมีวาจาไพเราะอ่อนหวาน ๑

ท่านไม่เคยพูดคำหยาบ ที่ทำให้ใครเดือดร้อนใจ ไม่พูดส่อเสียดให้ร้ายผู้อื่น ๑

ท่านไม่มีความตระหนี่ เป็นผู้มีความเสียสละ ๑

และท่านยังเป็นผู้ที่ไม่มักโกรธ มีความสงบ เยือกเย็น ประกอบด้วยจิตเมตตา ๑

ท่านได้ประพฤติคุณธรรมเหล่านี้อย่างสม่ำเสมอตลอดอายุขัย เพราะฉะนั้นเมื่อละโลกไปแล้ว ด้วยบุญนี้จึงทำให้ท่านได้ไปเกิดเป็นท้าวสักกเทวราช

ในสมัยก่อนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา จะเสด็จอุบัติขึ้นในโลก ได้มีชายหนุ่มคนหนึ่ง ชื่อว่า **“มฆมาณพ”** เป็นคนมีอัธยาศัยดี มีความเสียสละเวลาไปถึงที่ไหน ก็จะทำสถานที่นั้นให้เป็นที่น่าอยู่ น่ารื่นรมย์ เมื่อใครมาขออยู่

อาศัยในที่แห่งนั้น เขาก็จะเสียสละให้ด้วยความยินดี แล้วไปทำสถานที่ใหม่ให้น่าอยู่อีก

เมื่อทำเสร็จมักจะมีคนมาขออยู่อย่างนี้เรื่อยๆ เขาไม่ได้นึกโกรธเลย แต่กลับมองโลกในแง่ดี คิดว่า “ช่างน่าปีติใจจริงๆ ที่คนเหล่านี้มาพักอาศัยอยู่ในที่ของเรา เราก็คจะได้บุญไปด้วย”

วันรุ่งขึ้น เขาได้ถือจอบไปที่ลานหมู่บ้าน ไปดายหญ้า ปิดกวาดบริเวณนั้นให้เป็นที่อันนารัณรมย์ ผู้คนที่เดินทางผ่านไปผ่านมา ต่างอยากจะมาพัก ผ่อนที่ตรงนั้น ครั้นฤดูหนาวมาถึง เขาได้หาฟืนมาก่อไฟให้ชาวบ้านผิงกัน เมื่อถึงฤดูร้อน เขาได้หาน้ำดื่มมาตั้งไว้ เพื่อให้ผู้คนที่เดินทางผ่านไปผ่านมาแถวนั้นได้ดื่มน้ำแก้กระหาย

ต่อมาเขาคิดว่า “เราควรจะสร้างศาลาให้แก่คนเดินทาง และทำหนทางให้เรียบร้อย” ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาได้ออกจากบ้านแต่เช้าตรู่ ถือจอบและมีดเที่ยวดายหญ้า ตัดกิ่งไม้ที่รกๆ และทำหนทางให้ราบเรียบ

เมื่อเพื่อนเดินทางมาเห็นเข้า ได้ถามว่า “สหายเอ๋ย มาเที่ยวทำอะไรอยู่แถวนี้”

มฆมาณพตอบว่า **“ฉันจะทำหนทางไปสวรรค์ของฉันนะสิ”**

เพื่อนได้ฟังดังนั้น ก็ชื่นชมและเกิดความเลื่อมใสในเจตนาดีของเขา เมื่อเห็นดีเห็นงามด้วย จึงได้ลงมือช่วยเหลืองานของมฆมาณพทันที

วันต่อมา มีเพื่อนซึ่งมีความคิดตรงกันกับมฆมาณพ มาช่วยงานเพิ่มมากขึ้น จากหนึ่งคน สองคน สามคน เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนรวมเป็น ๓๓ คน ทุกวันพวกเขาจะพากันถือจอบ ถือมีด และอุปกรณ์ต่างๆ ออกจากบ้าน ด้วยใจที่ร่าเริง เบิกบาน แล้วช่วยกันทำถนนหนทางให้ราบเรียบ ทุกคนต่างก็ร่วมแรงร่วมใจกันทำงานอย่างสนุกสนานเป็นบุญบันเทิง จนสามารถทำถนนไปได้ไกลถึง ๒ โยชน์ หรือประมาณ ๓๒ กิโลเมตร

ผู้ใหญ่บ้าน เห็นชายหนุ่มเหล่านั้นกำลังทำความดีกัน ก็เกิดความอิจฉา ริษยา แทนที่จะอนุโมทนา กลับกลั่นแกล้ง เพราะตนไม่ได้รับผลประโยชน์อะไรด้วย ถ้าคนเหล่านั้นยิ่งนกดกปลา แล้วซื้อเหล้ามาดื่มกิน เราก็จะได้ไปร่วมด้วย แต่นี่ทำอะไรก็ไม่รู้ เหนื่อยก็เหนื่อย เสียเวลาทั้งวัน ด้วยนิสัยที่เป็นพาล

ผู้ใหญ่บ้านจึงขัดขวางการทำความดีของมาณพทั้งหลาย เพราะกลัวว่าหากชาวบ้านเกิดความเลื่อมใส แล้วตนเองก็จะไม่ได้เป็นผู้ใหญ่บ้านอีก อาจจะให้ชายหนุ่มเหล่านี้มาเป็นผู้นำแทน แต่ถึงแม้ผู้ใหญ่บ้านจะขัดขวางอย่างไร ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ เขาเหล่านั้นยังคงทำความดีกันตามปกติ **เพราะธรรมชาติของบัณฑิตย่อมไม่หวั่นไหวในการสร้างความดี**

ในที่สุด เมื่อห้ามไม่สำเร็จ ผู้ใหญ่บ้านเกิดความโกรธแค้น ได้หาอุบายที่จะขจัดมณพและพวก จึงได้ไปเข้าเฝ้าพระราชชา กราบทูลว่า

“ข้าพระพุทธเจ้า เห็นพวกโจรเป็นจำนวนมาก กำลังทำความเดือดร้อนให้ชาวบ้าน ขอให้พระองค์ได้ทรงส่งเจ้าหน้าที่ไปจับกุมด้วยเถิด พระเจ้าข้า”

พระราชายังมิทันได้ทรงพิจารณา จึงสั่งให้ราชบุรุษไปจับโจร แล้วให้ลงโทษด้วยการให้ช้างเหยียบ แม้ช้างเป็นสัตว์เดรัจฉาน ก็ยังรู้คุณของมาณพเหล่านี้ จึงไม่กล้าเหยียบ

มณพได้บอกแก่เพื่อนๆ ว่า **“สหายทั้งหลาย เว้นเมตตาธรรมเสียแล้ว ที่พึงอื่นของเราไม่มี ท่านทั้งหลาย อย่าได้ทำความโกรธเคืองในผู้ไม่หวังดีต่อเราเลย จงมีเมตตาจิตต่อพระราชชา และช้างที่กำลังจะเหยียบเราเถิด”**

แม้ความชั่วจะไล่ช้างเข้าไปหลายครั้งก็ตาม แต่ด้วยอานุภาพแห่งความเมตตา ช้างนั้นจึงไม่เหยียบ พระราชชาจึงสั่งให้เอาเลื่อยลำแพนมาคลุมพวกเขาไว้ เพราะคิดว่าช้างเห็นคนมาก จึงไม่กล้าเหยียบ ครั้นเอาเลื่อยลำแพนมาคลุมไว้ ช้างนั้นก็ยังไม่เหยียบอีก กลับเดินถอยหลังออกไป

พระราชาทรงเกิดความสงสัย จึงเรียกชายหนุ่มเหล่านั้นเข้ามา แล้วได้ตรัสถามถึงความเป็นไปทั้งหมด

ในที่สุดทรงทราบความจริงว่า มฆมาณพและเพื่อนๆ ไม่ได้เป็นโจร แต่ได้ตั้งใจทำความดีมาโดยตลอด พระราชารู้สึกซาบซึ้งในคุณธรรมของพวกเขาทิ้งหลาย จึงทรงขอโทษที่ได้ล่วงเกินไป และได้พระราชทานตำแหน่งผู้ใหญ่-บ้านให้มฆมาณพ ส่วนผู้ใหญ่บ้านคนเดิม พร้อมทั้งบุตรและภรรยา ให้มาเป็นคนรับใช้ของพวกเรา และทรงพระราชทานช้างเชือกนั้นให้เป็นรางวัลอีกด้วย

เมื่อได้รับการสนับสนุนจากพระราช มฆมาณพและเพื่อนๆ ก็ยิ่งสร้างความดีเพิ่มขึ้น เขาจึงสร้างศาลาขึ้นกลางหมู่บ้าน ให้เป็นที่พักอาศัยแก่พ่อค้าและคนเดินทาง ภรรยา คือนางสุธรรมาก็ได้ร่วมบุญด้วยการทำซ้อฟ้าศาลา นางสุนันทาได้สร้างสระโบกขรณี เพื่อให้คนได้ลงอาบและดื่มน้ำอย่างสบาย นางสุจิตราได้สร้างสวนดอกไม้หอม ทุกคนต่างก็ชวนช่วยในบุญอย่างเต็มที่

เมื่อละโลกไปแล้ว ได้ไปบังเกิดเป็นเทพบุตรเทพธิดา บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มฆมาณพได้เป็นพระอินทร์ ผู้เป็นใหญ่ ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ส่วนนางสุชาดาคิดว่าเราเป็นภรรยาของมฆมาณพ เมื่อเขาทำบุญเราก็คงได้บุญด้วย จึงไม่ได้มีส่วนร่วมในการทำอะไรเลย ครั้นละโลกแล้วได้ไปเกิดเป็นนกกระยาง เพราะฉะนั้นใครทำบุญก็ได้บุญ ถ้าไม่ทำ บุญก็ไม่เกิด **เรื่องบุญบารมีนี้เราต้องสร้างเอาเอง ไม่มีใครทำให้ใครกันได้**

พวกเรานักสร้างบารมีก็เช่นเดียวกัน ควรเอาเยี่ยงอย่างบัณฑิตทั้งหลายในกาลก่อน ให้ตั้งใจทำความดีของเรา โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น แม้ใครจะไม่เห็นด้วยกับเราก็ตาม **จงอดทนสร้างบารมีต่อไป อย่าหวั่นไหว จงมีกำลังใจที่เข้มแข็ง เมื่อตั้งใจจะทำความดีอะไรแล้ว จงทำให้สำเร็จ อย่าท้อถอย ให้เอาเป้าหมายเป็นหลัก แล้วลงมือทำเรื่อยไป จนกว่าจะสำเร็จ บรรลุผลในที่สุด**

เพราะฉะนั้น ตั้งแต่ววันนี้เป็นต้นไป ขอให้ทุกท่านหมั่นสั่งสมความดี ตั้งใจปฏิบัติธรรมกันอย่างสม่ำเสมอทุกวัน อย่าได้ขาด ผิกใจให้หยุดนิ่งในทุกอิริยาบถ ไม่ว่าเราจะมีภารกิจการทำงานน้อยเพียงไร เราจะไม่ยอมเสียโอกาสในการปฏิบัติธรรม ให้ขยับนั่งธรรมะกันทุกๆ วัน

อย่าลืมชวนกันมาบวชอุปาสกแก้ว ในวันที่ ๒๙-๓๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒ นี้ เพื่อตัวของเราจะได้สั่งสมบารมี เป็นมหากุศลติดตัวไปทุกภพทุกชาติ ได้มาฝึกฝนอบรมตนเอง ให้เป็นคนดีที่โลกต้องการ เป็นการปลูกฝังและเพิ่มพูนคุณธรรมให้เกิดขึ้น จะได้ประสบแต่ความเจริญรุ่งเรืองตลอดไป และเพื่อพ่อผู้ให้กำเนิดของเราจะได้บุญใหญ่ในครั้งนี้ด้วย เป็นการแสดงความกตัญญูทวดเวที ท่านจะได้มีความสุขกายสุขใจ ที่ได้เห็นลูกเป็นคนดีมีศีลธรรม และเกิดความภาคภูมิใจในลูกแก้วของท่าน

นอกจากนี้เราจะได้โน้มถวายเป็นพระราชกุศล แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พ่อของชาติ ผู้เป็นมิ่งขวัญของปวงชนชาวไทย ในมหาศุภมงคลสมัยที่ทรงเจริญ พระชนมพรรษาครบ ๖ รอบ เราจะได้พร้อมใจกันแสดงความจงรักภักดีต่อพระองค์ ดังนั้นให้ช่วยกันบอกข่าวบุญนี้ และชวนกันมาร่วมงานให้เต็มที่

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการ ขอรื้อนาบารมีธรรมแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ในอายตณนิพพาน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย จงมาประมวลรวมกันเข้าที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของทุกๆ ท่าน ให้เป็นดวงบุญที่สว่างไสวยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้ มีฤทธิ์มีเดช มีอานุภาพ ดึงดูดมหาสมบัติทั้งหลาย มาใช้สร้างบารมีอย่างไม่รู้จักหมด จักสิ้น ให้เข้าถึงฐานะแห่งความเป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ คำจุนพระพุทธานุภาพ เมื่อมีทรัพย์เกิดขึ้นแล้ว ให้ใช้ทรัพย์เป็น เพื่อเป็นประโยชน์แก่อกุลแก่มวลมนุษยชาติทั้งหลาย

ให้เป็นนักสร้างบารมีที่ดี ไม่หวั่นไหวต่ออุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม ให้มีความอดทน มีกำลังใจที่เข้มแข็ง สามารถเอาชนะอุปสรรคทั้งหมด ให้มีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์ อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสาร บริวารสมบัติ ความปรารถนาอันใดที่เป็นกุศล ให้สำเร็จโดยง่ายดาย

ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว ครอบครัวธรรมกาย ให้มีดวงปัญญาสว่างไสว รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกายไปทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน จงทุกท่านเทอญ

การเจริญเมตตาจิต

(วันพฤหัสบดีที่ ๑๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย คือเวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

ในเส้นทางแห่งการสร้างบารมี นักสร้างบารมีจะต้องมีจิตประกอบด้วย ความเมตตา ปราศจากดีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย ความเมตตาเป็นหนึ่งในบารมี ๑๐ ประการ ที่พระบรมโพธิสัตว์จะต้องบำเพ็ญให้บริบูรณ์ จึงจะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ และกระแสแห่งความเมตตานี้จะเกิดขึ้นเมื่อใจเราหยุดนิ่ง มีความสุข ความบริสุทธิ์ภายในอย่างเต็มเปี่ยม ซึ่งต้องเริ่มด้วยการทำเจริญสมาธิภาวนาเท่านั้น

(นำนั่งสมาธิ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน เมตตาสูตร ว่า

“ผู้มีสติมั่นคง เจริญเมตตาอันหาประมาณมิได้
สังโยชน์ของผู้นั้น ผู้เห็นธรรมเป็นที่ล้นไปแห่งอุปธิกิเลส
ย่อมเบาบาง

หากว่าเขาไม่มีจิตคิดประทุษร้ายสัตว์แม้สักตัวเดียว
เจริญเมตตาอยู่ เพราะเจริญเมตตาจิตนั้น ย่อมเป็นมหา
กุศล”

ในกระแสโลกปัจจุบัน มีการเข่นฆ่ากันไม่เว้นแต่ละวัน ซึ่งปกติของมนุษย์แล้วต้องไม่ฆ่า ไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน แต่สังคมมนุษย์ในขณะนี้กลับเห็นการเข่นฆ่าเป็นเรื่องธรรมดาไปเสียแล้ว นั่นเป็นเพราะขาดเมตตาธรรม ทำให้ความเดือดร้อน ความวุ่นวายเกิดขึ้นทั่วทุกมุมโลก

วิธีการหนึ่ง ที่เราพอจะช่วยแก้ไขสถานการณ์โลกที่กำลังครุครุ่นอยู่ขณะนี้ได้ ก็คือให้หมั่นเจริญสมาธิภาวนา ตั้งจิตเมตตาปรารถนาดีต่อทุกๆ ชีวิต แล้วแผ่กระแสแห่งเมตตาธรรมไปยังเพื่อนมนุษย์ทุกคน ให้มีความรักความปรารถนาดีเกิดขึ้นในดวงจิตอันใสบริสุทธิ์

ถ้ามนุษย์มีความปรารถนาดีต่อกันจริงๆ ก็จะคุยกันรู้เรื่อง เมื่อคุยกันรู้เรื่อง ย่อมไม่ต้องใช้วิธีที่รุนแรงในการยุติปัญหา สังคมก็จะอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข ไม่มีความเดือดร้อนใดๆ เกิดขึ้น

หลวงพ่อดอกน้ำได้กล่าวไว้ว่า **“ความเมตตาอันอัศจรรย์นัก ไม่ใช่ของพอดิพอร้าย ถ้ารู้จักใช้ให้ถูกส่วนแล้วละก็ มีฤทธิ์เดชมากมายนัก จะมีคนรักใคร่สนับสนุน จะทำอะไรก็สำเร็จหมด มารดาร์กบุตรที่เกิดจากอกของตนเพียงคนเดียวฉันใด ให้เรามีความรักความปรารถนาดี ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายอย่างนั้นเช่นเดียวกัน”**

พระพุทธองค์ได้ตรัสถึงอานิสงส์ของการแผ่เมตตาเอาไว้ ๑๑ ประการด้วยกัน คือ ผู้แผ่เมตตาจิตบ่อยๆ ย่อมทำให้หลับเป็นสุข ตื่นก็เป็นสุข ไม่ฝันร้าย หากฝันก็ฝัน แต่เรื่องที่เป็นสิริมงคล ย่อมเป็นที่รักของมนุษย์และเทวาทั้งหลาย อมนุษย์ไม่เข้าใกล้ เหล่าเทวดาลงปกปักรักษา อันตรายจากไฟ ยาพิษ หรือศัตรูอาวุธไม่สามารถมา กล้ำกรายได้ จิตของผู้นั้นย่อมตั้งมั่นอย่างรวดเร็ว จะมีใบหน้าที่สดชื่น แววตาที่แจ่มใส ก่อนละโลกจะเป็นผู้ไม่หลง เมื่อยังไม่แทงตลอดในคุณอันยิ่ง ย่อมเข้าถึงพรหมโลก

ในสมัยพุทธกาล มีภิกษุประมาณ ๕๐๐ รูป หลังจากได้เรียนกรรมฐานจากพระบรมศาสดาแล้ว ก่อนที่จะเข้าพรรษา ได้ทูลลาพระพุทธองค์ ไปหา

สถานที่จำพรรษา ภิกษุเหล่านั้นจาริกไปในชนบท ได้ไปพำนักอยู่ใกล้ภูเขาแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่ไกลจากหมู่บ้านมากนัก

ในวันรุ่งขึ้น ท่านได้ชวนกันเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ชาวบ้านเห็นพระมาโปรดเป็นจำนวนมาก ต่างเกิดความยินดีที่เราได้เนื่อนาบุญแล้ว จึงช่วยกันจัดเตรียมข้าวปลาอาหารมาถวาย ด้วยจิตที่เคารพเลื่อมใส

เมื่อพระท่านฉันเสร็จ ญาติโยมก็ได้อ้อนวอน ขออาราธนาให้พระทั้ง ๕๐๐ รูป อยู่จำพรรษาใกล้หมู่บ้านนั้น ตลอด ๓ เดือน แล้วช่วยกันสร้างกุฏิ ๕๐๐ หลัง จัดแจงเครื่องอุปโภคบริโภคทุกอย่าง มีเตียงตั้ง น้ำฉัน น้ำใช้ ครบหมด เพื่อจะได้อำนวยความสะดวกให้พระท่านได้บำเพ็ญสมณธรรมได้เต็มที่ โดยไม่ต้องมีเครื่องกังวลใจ พระภิกษุทุกรูปได้แยกย้ายกันไปบำเพ็ญเพียรตามกุฏิของตน ตั้งใจเจริญสมาธิภาวนากันอย่างเอาจริงเอาจัง

ในราวป่าที่ภิกษุเหล่านั้นจำพรรษาอยู่ มีรุกขเทวดา สิงสถิตอยู่ตามต้นไม้ เทวดาเหล่านี้จะมีวิมานซ่อนอยู่ในต้นไม้ใหญ่ ในคืนแรก เหล่าเทวดาต่างคิดว่า พระภิกษุเหล่า นี้คงอยู่ไม่กี่วัน แล้วจะจาริกไปที่อื่น จึงพากันลงจากต้นไม้มาอยู่ข้างล่าง เพราะว่าไม่กล้าอยู่สูงกว่าผู้ทรงศีล

ผ่านไปหลายวัน พระภิกษุทั้ง ๕๐๐ รูปยังไม่มีทีท่าว่าจะจาริกไปที่อื่น เทวดาเหล่านั้นต่างได้รับความลำบาก จึงคิดหาวิธีขับไล่ให้พระภิกษุไปพำนักที่อื่น ในเวลากลางคืน จึงได้เนรมิตกายมาหลอกหลอนพระภิกษุ ในขณะที่พระแต่ละรูปเดินจงกรม บำเพ็ญภาวนากันอยู่ บางทีก็ให้เห็นผีหัวขาดบ้าง เห็นรูปยักษ์ที่น่ากลัวยืนอยู่ข้างหน้า ทำท่าจะทำร้ายเอาบ้าง บางคืนท่านก็ได้ยินเสียงอมมนุษย์ ร้องโหยหวน น่าสะพรึงกลัว บางทีก็ทำเหมือนจะตามมาเอาชีวิตของพระท่าน แม้เวลาจำวัดก็ยังได้กลิ่นเหม็นเน่า เหมือนซากศพที่พองขึ้นอืด จนรู้สึก สะอิดสะเอียน ลมในท้องปั่นป่วน

เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นติดต่อกันหลายวัน แต่ละรูปถูกรบกวนอย่างนี้ ทำให้ไม่ได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ ร่างกายก็ซูบผอม เป็นไข้ ไม่สบาย เมื่อจิตใจ

ของพวกภิกษุเกิดความไม่สงบ มีความกลัว หวาดผวา ทำให้ใจฟุ้งซ่านไม่เป็นสมาธิ การบำเพ็ญสมณธรรมก็ไม่ก้าวหน้า มีแต่จะแย่งลงไปทุกวันๆ

ท่านจึงได้ปรึกษาหารือกันว่า ที่แห่งนี้ไม่เป็นสัปปายะเสียแล้ว เราควรจะย้ายไปจำพรรษาในที่แห่งใหม่ดีกว่า จึงตัดสินใจเก็บเครื่องบริวาร บาตร จีวร กลับไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ซึ่งประทับอยู่ที่เมืองสาวัตถี

พระผู้มีพระภาคเจ้าทอดพระเนตรเห็นภิกษุเหล่านั้นกลับมา จึงตรัสว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราบัญญัติสิกขาบทไว้ว่า ภิกษุไม่ควรเที่ยวจาริกไปในระหว่างพรรษา เพราะเหตุไรพวกเธอจึงยังจาริกกันอยู่เล่า”

ภิกษุเหล่านั้นจึงกราบทูลเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ทรงทราบ พระองค์ทรงทราบว่าภิกษุเหล่านี้ไม่ได้แผ่เมตตาให้แก่เหล่าเทวดา จึงให้อโวาทว่า

“พวกเธอจงอยู่ในที่นั่นนั่นแหละ เธอจักได้บรรลุธรรม ถ้าพวกเธอปรารถนาความไม่มีภัยจากเทวดาทั้งหลาย ก็จงตั้งเมตตาจิตให้เกิดขึ้นแก่เทวดาทั้งหลาย เพราะเมตตาธรรมนี้เป็นธรรมอาวุธสำหรับภิกษุในพระธรรมวินัยนี้”

พุทธองค์ทรงสอนวิธีการแผ่เมตตาว่า พึงเจริญเมตตาจิตในสัตว์ทั้งหลาย ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงเป็นผู้มีสุข ปราศจากทุกข์ มีความเกษมสำราญ ขอให้เข้าถึงความสุข มีความรักและปรารถนาดีต่อกันและกัน เหมือนมารดารักษานูต่อน้อย แม้ชีวิตก็ยอมสละได้

เมื่อภิกษุเหล่านั้นได้ธรรมอาวุธจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว มีจิตอาจหาญกลับไปจำพรรษาในราวป่าแห่งนั้นอีกตามเดิม เมื่อไปแล้วก็หมั่นเจริญเมตตาจิต สวดมนต์พระปริตร ทำให้เทวดาเหล่านั้นเกิดความเมตตา มีความรักและปรารถนาดีต่อภิกษุเหล่านั้น จึงมิได้แสดงอาการน่าสะพึงกลัวอีกต่อไป แต่เกิดปีติโสมนัสว่า พระคุณเจ้าทั้งหลายได้หวังประโยชน์ใหญ่ให้เกิดแก่พวกเรา ให้พวกเราได้รับบุญกัน เหล่าเทวดาจึงพากันเก็บกวาดเสนาสนะ จัดแจง น้ำร้อน น้ำเย็น จัดการอารักขาให้ภิกษุเหล่านั้น

เมื่อทุกอย่างสัปปายะ พระภิกษุท่านมีความสุขในการเจริญภาวนา และเจริญเมตตา ทำเมตตานั่นให้เป็นบาท คือ มีอารมณ์จิตที่ประกอบด้วย เมตตาธรรม มีใจหยุดนิ่งตั้งมั่นเป็นเอกัคคตา เกิดสมณะคือใจหยุด จนกระทั่ง เข้าถึงธรรมกายภายใน แล้วเริ่มตั้งวิปัสสนา ยกจิตขึ้นสู่ไตรลักษณ์ ได้บรรลุ กายธรรมไปตามลำดับ จนกระทั่งบรรลุธรรม เป็นพระอรหันต์หมดทั้ง ๕๐๐ รูปภายในพรรษานั้นเอง

ดังนั้น กระแสแห่งความเมตตา จึงมีอานุภาพมาก ซึ่งผู้หวังการบรรลุ ธรรมควรมีเมตตาจิตเป็นอารมณ์ ฝึกทำใจของเราให้ใสบริสุทธิ์หยุดนิ่ง แล้วแผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลายโดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ไม่มีอคติ ให้เป็น **อัปมัณฺญา คือ เป็นกระแสแห่งความเมตตาที่ไร้ขอบเขต**

ใจของเราจะได้รู้สึกโล่ง โปร่ง เบา สบาย มีความสุข ความเบิกบาน ใจจะเป็นอิสระ ปลอดกังวล สภาพใจอย่างนี้แหละ จึงจะสามารถเข้าถึงธรรม ได้อย่างง่ายดาย เพราะฉะนั้นอย่างน้อยทุกคืนก่อนนอน เราควรแผ่เมตตา เป็นประจำ จะได้มีความสุขตลอดเวลา ทั้งหลับและตื่นกันทุกๆ คน

ในที่สัณฺฑี หลวงพ่อขออำนวยการ ขออนุภาพแห่ง บุญ บารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เนิบขาดของพระพุทธเจ้าในอายตณนิพพาน นับ อสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอรหันต์ เจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และบุญบารมีที่ทุกท่านได้ทำในวันนี้ จง มารวมอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๓ ให้เป็นดวงบุญที่มีความสว่างโพลง ประดุจ ดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้มีอานุภาพดึงดูดสมบัติทั้งหลายที่มีอยู่ ในโลก ให้ใช้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย ไม่รู้จักหมดจักสิ้น ให้เข้าถึงฐานะ แห่งความเป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ ประกอบธุรกิจการงานอันใด ให้ประสบ ความสำเร็จเป็นอัศจรรย์ ให้มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงสมบูรณ์ อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้มีอายุยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนานๆ

ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข ให้เป็นที่รักของมนุษย์และเทวาทั้งหลาย

ให้เป็นผู้ที่เทวดาลงคุ้มครองรักษา ให้หลับเป็นสุขตื่นเป็นสุข มีความสุขในทุกอิริยาบถ จะเดินทางไปไหนมาไหนก็ให้ปลอดภัย ให้พ้นจากภัยพิบัติทั้งปวง ให้เข้าถึงธรรมกาย รู้แจ้งแทงตลอดในวิชชาธรรมกายของพระพุทธเจ้า

ความปรารถนาอันใดที่ตั้งเอาไว้อย่างดีแล้ว ขอความปรารถนานั้นๆ จงเป็นผลสำเร็จๆ ด้วยอำนาจแห่งพระธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ

